

עֲזָרֵי מַעַם הַשָּׁמַיִם עוֹשֵׂה שָׁמַיִם וָאָרֶץ

סֵפֶר

זֹהַר הַשַּׁבָּת

פְּרָשַׁת תְּרוּמָה

תּוֹכַן הַסֵּפֶר:

- א. שַׁבַּת בּוֹ תְּשׁוּבָה.
- ב. אֹרֶז הַזֹּהַר מִחֶלֶק.
- ג. זֹהַר עַל מַעֲלַת וּשְׂמִירַת הַשַּׁבָּת וְיָמִים טוֹבִים.
- ד. הַשַּׁבָּת בְּיִשְׂרָאֵל כְּהִלְכָתָהּ, כּוֹלֵל כָּל מַאֲמָרֵי חַז"ל זֹהַר וּמִדְרָשִׁים עַל הַשַּׁבָּת.
- ה. שְׁלַחַן עֲרוּךְ הַלְכוֹת שַׁבָּת מִחֲבֵר וְרַמ"א מִחֶלֶק לְכָל שַׁבָּתוֹת הַשָּׁנָה.
- ו. סְפִוּי הַזֹּהַר, סְפִוּיִם מִיַּחְדִּים מְלַקְטִים מִכָּל סֵפֶר הַזֹּהַר, לְסִפּוֹר לִילָדִים בְּשְׁלַחַן הַשַּׁבָּת, וְכֹף יְרוּיחוֹ בְּסַעֲוֵדָה מְאֹה מְלִיּוֹן שָׁנָה תּוֹרָה בְּכָל סַעֲוֵדָה שֶׁל שַׁבָּת.
- ז. סְפִוּר מִדָּהִים בְּהִמְשָׁכִים מִשְׁנֵי בְּעֵלֵי תְּשׁוּבָה בְּעִיר קְרָאקָא.
- ח. מְזַכָּה הַרְבֵּים כְּהִלְכָתָהּ.
- ט. אֲגָרוֹת הַזֹּהַר.

סֵפֶר קְדוֹשׁ זֶה מְסַגֵּל לְאַהֲבַת הַשָּׁמַיִם וְיִרְאַת שָׁמַיִם טְהוֹרָה, וְלִלְמוּד מְקַדְּשֵׁת וְצַדִּיקוֹת רַבּוֹתֵינוּ הַקְּדוֹשִׁים חַכְמֵי הַזֹּהַר, הַסּוּד וְהַנְּסִתָּה, וְלְהַתְקַשֵּׁר לְנִשְׁמַת הַרְשָׁב"י וְרַבֵּי אֶלְעָזָר בְּנוֹ זִיעַ"א.

יֹצֵא לְאוֹר עַל יְדֵי "מְפַעַל הַזֹּהַר הָעוֹלָמִי"

בְּעִיה"ק בֵּית שְׁמֵשׁ תּוֹכַב"א

תְּשַׁרֵּי תַשַׁע"א לַפ"ק

הוצאת:

שע"י "חברה מזכי הרבים העולמי" מפעל עולמי להצלת הדת

מיסודו של הגה"צ רבי שלום יהודה גראס
כ"ק מרן אדמו"ר מהאלמין שליט"א

MIFAL HAZOHAR HOILUMI
CIO CHEVREH MAZAKEI HARABIM HOILUMI
Under The Supervision Of Rabbi Sholom Yehuda Gross
The Head Of The Rabbinical Court Of Holmin

מצוה גדולה לזכות את הרבים

ולפרסם ספרי הזוהר היומי

בבתי כנסיות, בבתי מדרשות, בשמחות, לכל החברים וידידים,

ולכל אחד ואחד מישראל, לקרב הגאולה שלימה בב"א

וכל המזכה את הרבים זוכה לבנים צדיקים

ולכל ההבטחות הרשב"י זיע"א

לקנות הספרים במחיר מסובסד:

אצל חנות הספרים של ר' פנחס ראובן הי"ו
ברחוב השומר 74 בני ברק

או אצל "מפעל הזוהר העולמי"

רחוב נחל לכיש 24/8 רמת בית שמש ארץ ישראל

טל: 054-843-6784 / פקס: 02-995-1300

Cong. Of Holmin, Nachal Lachish 24/8

Ramat Beth Shemesh 99093, Israel

Tel: 054-843-6784 / fax: 02-995-1300

hazohar.com@gmail.com

מקראי אור

ק"ר ועמוד מקצועי

0527615936

תּוֹכַן הָעֵנִינִים

- ה..... אור הזהר המְחַלֵּק
- ז..... הַסְכָּמוֹת וּמְכַתְבִּים (הַמְשֵׁךְ)
- ט..... שְׁלַחַן עֲרוּף הַלְכוּת שְׁבֵת מְחַבֵּר וּרְמ"א
- יא..... שְׁבֵת בּוֹ תְּשׁוּב
- טו..... זְהַר עַל מַעֲלַת וּשְׁמִירַת הַשְּׁבֵת וְיָמִים טוֹבִים
- טז..... סֵדֵר חֲנוּנָה בַּיֵּת קָדֵשׁ
- כא..... הַשְּׁבֵת בְּיִשְׂרָאֵל כְּהַלְכָתָהּ
- כג..... סַפְנֵי הַזְהַר
- כז..... בְּעִיר קְרֵאקָא
- כט..... מְזַכֶּה הַרְבִּים כְּהַלְכָתָהּ
- לא..... אֲגָרוֹת הַזְהַר

העקר - לעשות נחת רוח ליוצרינו

ויקחו לי תרומה (תרומה כה, ב). "לי" - לשמי (רש"י).

אמר רבי יצחק מאיר מגור (בעל חדושי הרי"ם):

לא נברא המשכן אלא כדי להשרות שכינתו ויתברך בפתחתונים, ואף על פי כן צוה הקב"ה: "לי - לשמי", שייכנו רק לעשות רצון ה' ולא כדי לזכות במדרגה העילאית של השראת השכינה.

אף כל מצוה אחרת שאדם מישראל עושה, אפילו מתן שכרה הרוחני בצדקה, לא תפנון להשגה הרוחנית שצפוי לו כי אם לגרם נחת רוח ליוצרו!

יראת חטא

כל אדם שאינו ירא חטא אין לו רשות להכנס לפתח המלכות

כל בר נש דלא דחיל חטאה לית ליה רשן למיעל להאי פתחא דמהימנותא מלכות כו', פירוש הזוהר: כל אדם שאינו ירא חטא אין לו רשות להכנס לפתח המלכות. (זוהר חדש פרשת כי תשא)

תפלה על חטאים

בעי ליה לבר נש למדחל תדיר ולצלאה קמי קודשא בריך הוא בצלותא כו', פירוש הזוהר: צריך האדם לירא תמיד על חטאיו ולהתפלל תמיד לפני הקדוש ברוך הוא. (זוהר חלק א' דף קס"ח)

כל דבר שיפגם האדם אפילו שוגג, מחשיך הנפש

ראשונה, צריך לירא שלא יבוא לידו שום חטא אפילו בשוגג, והטעם מפני היות הנפש הויה דקה ורוחנית, אצולה ממקום גבוה, כל דבר שיפגם האדם אפילו שוגג, מחשיך הנפש, והוא כמשל השופך על בגדיו הלבנים והנקיים קתון של שמן או של דיו, אפילו שוגג, שהכתם מחשיך הבגד ההוא, ועל זה אמר שלמה המלך עליו השלום (קהלת ט, ח): "בכל עת יהיו בגדיך לבנים ושמן על ראשך אל יחסר".

(ראשית חכמה, שער היראה, פרק ד')

המשך בעמוד י

אור הזהר המחלק

מהדורא עשירית,

י"ל ע"י האדמו"ר מהאלמין שליט"א בחו"ל בשנת תש"ס, ובשנת תשס"ג 250.000

ואח"כ בא"י בעוד 8 מהדורות ס"ה י"ל 310.000 טופסים

מתר ומצוה לגלות זאת החכמה - חובת מצוה וחובת חובה הוא ללמוד פנימיות התורה והיא מצוה רבה ונשא

ולכן פנימיות התורה היא בחינת עץ החיים שהיא גלוי אלקות והיא המביאה ללב שלם הינו לאהבה ויראה שהוא העקר בכל עסק התורה והמצוות כו' ומשום זה נתגלה עקר פנימיות התורה בדורות האחרונים דוקא וכמו שכתב באגרת הקדש סימן כ"ו הנזכר לעיל בשם האר"י זכרוננו לברכה דדוקא בדורות אלו האחרונים מתר ומצוה לגלות זאת החכמה פי דורות הראשונים לא היו צריכים לזה פי היו צדיקים גמורים ומצד עצם מעלת נשמתם שהיו ממדרגות גבוהות היה בהם אהבה ויראה אמיתית ולמדו תורה לשמה ולא היה נצרך להם גלוי פנימיות התורה וכבוד אלקים הסתר דבר וכו' אבל בדורות האחרונים שאינם נשמות גבוהות כל כך ונתמעטו הלבבות כו' לזאת מצוה לגלות כו' ודור אחר דור מכרח יותר ענין התגלות פנימיות התורה לידע את השם ושיהיה בחינת אהבה ויראה כו' פי מפני ירידת מדרגת הנשמות וההתגשמות ביותר ורפוי ההעלמות וההסתרים כו' גם תופשי תורה לא היו יודעים את השם וממילא לא היה אהבה ויראה באמת פי אהבה ויראה תלוי בידיעה והשגות אלקות דוקא פי איך יאהב מה שלא ידע וכמו כן ביראה וכו' ולזאת בחסד השם עלינו גלה לנו את ספר הזהר אשר נתעלם אחר פטירת הרבי שמעון בן יוחאי עליו השלום להתגלה בדורות האחרונים וכמו שאמר בתקוני הזהר וכמה בני נשא יתפרנסו לתתא מהאי חבורא דילך בדרא בתראה בסוף יומיא כו'.

ודור אחר דור גלה לנו בחסדו יתברך אור פנימיות תורתו על ידי עבדיו הנאמנים כו' ולכן מצוה וחובה על כל אחד ואחד ללמד פנימיות התורה ואם היות פי עקר ענין הלמוד הוא בהלכות אסור והתר טמאה וטהרה וכו' כדי לברר ברוגים וכמו שכתב באגרת הקדש סימן כ"ו הנזכר לעיל ובדבור המתחיל להבין מה שכתב בפרי עץ חיים דצריך להרבות בלמוד כל התרי"ג וקיומן בפעל ממש במחשבה דבור ומעשה שהן בריאה יצירה עשייה לברר ברוגין אשר שם כו', מפל מקום חובת מצוה וחובת חובה הוא ללמוד גם כן פנימיות התורה כמו שכתב באגרת הקדש שם שהיא מצוה רבה ונשא ואדרבה עולה על כלנה כו'.

מי שאינו לומד פנימיות התורה הרי הוא מתחייב בנפשו ומי שאינו לומד פנימיות התורה הרי הוא מתחייב בנפשו כי גם בעסק התורה פל הנופל כו' כנזכר לעיל בארץ ולא זו בלבד שלא ברר ברורים אדרבה כו' וכמו שאמר מי שאינו רוצה בלמוד הזה כי אם בלמוד הנגלה לבד הרי הוא מתדבק באתר דמותא כו' וכמו שכתב בזהר דויחי שהובא לעיל שרק בה ועל ידה יזכה לאור החיים פי היא היא בחינת עץ החיים ועל ידה יבוא לידי אהבה ויראה וחי בהם בעסק תורתו לברר ברורים לעלות נפשו ומקור נפשו וליחדן ביחדו יתברר כו' וזהו גם כן מה שאמרו רבותינו זכרונם לברכה וכלן פת במלח כו' במלח דוקא שהיא פנימיות התורה כנזכר לעיל פרק ד': קצור, יסביר אשר עץ החיים הוא פנימיות התורה שלא נתלבשה בלבושים גשמיים וענינה לידע את השם ולבוא לאהבה ויראה, בעקר נתגלה בדורות האחרונים שירדה מדרגות הנשמות ונתרבו ההעלמות, מי שאינה למדה מתחייב בנפשו וכל שכן הממאן בלמוד זה. (קוונטרס עץ החיים פרק יג)

בלא פנימיות התורה התורה יבטה בלי אור וחיית כו' פי החיות היא פנימיות התורה

והנה לבד מה שנתברר לעיל פרק יג בהכרח למוד פנימיות התורה לפי שהיא היא המביאה לידי אהבה ויראה הנה יש בזה עוד דבר מה שמועילה ללמוד הנגלה פי פנימיות התורה היא כנשמה לחיצונית התורה וכמו שאמר בזהר פרשת בראשית (דף כו) על פסוק ומשם יפרד והיה לארבעה ראשים אליו אנון ארבעה דנכנסו לפרדס. חד עאל בפישו"ן דאיהו פי שונה הלכות. תניינא עאל בגיחו"ן כו' ודא ודא איהו רמז כו' תליתאה עאל בחדק"ל חד קל ודא לישנא חדידא קלא לדרשא. רביעאה עאל בפר"ת דאיהו מוחא כו' בן זומא וכן עזאי דעאלו בקליפין דאורייתא הוו לקאן בהון. רבי עקיבא (פקודי רנד). דעאל במוחא אתמר ביה דעאל בשלם ונפק בשלם. (ופרוש המקדש מלה בקליפין דאורייתא בפשטי התורה שהן הלכות ודרשות רבי עקיבא עאל במוחא הם סודות התורה ויבן כו' יעין שם) ועין שם בזהר כל המאמר ועוד שם (דף כז:) סיום המאמר הנזכר לעיל ומה שאמר על פסוק ויקח והיה אלקים את האדם כו'.

הַסְפָּמוֹת וּמִקְתָּבִים (הַמִּשְׁרָה)

אברהם ויינפעלד

ב"ה יום ג' לסדר ויקח חמאה וחלב וגו' תשל"ו לפ"ק

הנה ע"ד ההתעוררות של אברכים ת"ח יראי ה' וחושבי שמו לגדור גדר ולעמוד בפרץ להסיר מכשול מדרך בני עמנו בעניני כשרות, הנה בודאי שכרם אתם מן השמים. וכבר המליצו על העוסקים בצ"צ באמונה שרק הקב"ה ישלם שכרם, כי אין לקוות בעולם הזה ל"ישר כח" ע"ז, ושכר מצוה כי האי בודאי בעולם הזה ליכא, וטבעי הדבר שבעסק זה בעכ"ח מתנגשים בבעלי פניות שונות אשר השוחד יעור עינם, ואף אם אין כוונתם חו"ש להכשיל ולהרשיע עכ"ז כמה פעמים לא ידעו במה יכשלו, כי ע"י התפתחות המדע בזמנינו כמה מיני אוכלים ומשקאות מורכבים מחומרים שונים אשר קשה לעמוד על שורשם. ועל כן לא די שיהי' מהכשיר בן תורה וירא ה' אלא צריך שיהי' גם חכם ופיקח ומבין מדעתו, וידוע דאלה המעלות לא תמיד הולכים יחד, והעירו רבים מהא דאמרינן (נדה דף ט"ז ע"ב) שהמלאך הממונה על ההריון נוטל טיפה ומעמידה לפני הקב"ה ואומר לפניו רבש"ע טפה זו מה תהא עליה גבור או חלש חכם או טיפש עשיר או עני ואילו צדיק ורשע לא קאמר דהכל בידי שמים חוץ מיראת שמים, עי"ש. חזינן מזה דיתכן שהכריזו על הטפה שיהי' טיפש, ועכ"ז יש לו בחירה להיות צדיק ולהתמיד בתורה ויגעת ומצאת תאמין, ממילא יהי' למדן גדול וצדיק, ועכ"ז נשאר טיפש כאשר נגזר מלכתחילה. וע"כ יש להזהר מאד מאד "דלא לימסר עלמא בידא דטפשא" רק לת"ח אשר יש להם דעת וכח לחקור ולדרוש היטב בתוך תוכיות הדברים, וגם מצויים ביראת ה' וזריזות ורצון עז, כי גם מתרפה במלאכתו אח הוא לבעל משחית (משלי יט ט') ואז רק אז נזכה לטהר השולחן של בנים שגלו משולחן אביהם, ובזכות זה ירחם השי"ת עלינו ונזכה בקרוב לקיום ההבטחה של ושבו בנים לגבולם אכ"ר.

כ"ד המצפה לישועת ה' הקרובה ולהרמת קרן התורה וישראל

אברהם ויינפעלד

בעמח"ס "שובה ישראל" ב"ח חופק"ק מאנסי יצ"ו

מנחם מענדל קליין

בס"ד, ד' - חשון תשל"ו לפ"ק, מונטריאל קענעדע יצ"ו

כבוד המערכת מדריך לכשרות הי"ו

אחדשה"ט הנה באתי בשורותי אלו לעורר בענין האתרוגים הגדילים בארץ ישראל

זהר
השבת

שלא לאוכלם בלי לקיחת מעשר והעולם נכשלים בזה.

י"ש כוח.

ה"ק מנחם מענדל קליין
באאמו"ר אבדק"ק טאב שליט"א

נתן סג"ל הורוויץ

ב"ה

הן באו לפני המוכ"ז אברכים יר"ש וחסידים ונטלו עליהם העול לפקח על מצב הכשרות בחנויות המוכרים דברים בחזקת כשרות בעירנו. ובאמת הדבר נחוץ מאד כי רובם ככולם אשר ... עיקר בעניני אכילה אין להם משגיח תמידי כמו שהי' מקדם בכל ערי ישראל וצריכים לסמוך רק על חזקה אבל היכא דאיכא לברורי מבררין ואם ישנם אברכים אשר רוצים לזכות את הרבים ולבקר על כל עניני כשרות בעירנו אמרתי לפעלא טבא י"ש כחם וחיילים ויהי' השי"ת בעזרם.

וע"ז בעה"ח היום ג' לסדר וירא ט"ז חשוון שנת תשל"ו לפ"ק פה עיר מאנסי יע"א נתן סג"ל הורוויץ רב דקהל בית ישראל

הרב שלום הכהן ווייס

בעזה"ת

נבוא ונחזיק טובה וברכה להנהו אברכים היקרים מנהלי וועד הכשרות שהעמיסו על שכמם עבודה יקרה וקדושה לחקור אחר מהות כל מאכל אם הוא בתכלית הכשרות עפ"י דתוה"ק שמחמת ריבוי התוצרות לא נודע מהותם עד אחרי חקירה ודרישה רבה וההמון לוקחים מכל הבא לידם שרואים עליו תיבת כשר, וחזי הוית שנסיון הזה בדרא בתראה נרמזו בפרשה זו בפסוק ויהי עשו בן מ' שנה פרש"י שפושט טלפיו כחזיר לומר ראו שאני טהור ובמדרש שם שזה רמז למלכות גלות אדום שאנחנו בו משערים לומר על כל דבר כשר וטהור ושזה דרכו לומר הלעיטני נא מן האדום ובמדרש פער פיו כגמל ואמר אני פתח פומי ואת תהא משדר כמד"א מלעיטין את הגמל, היינו שאינן בודקין ורואין מה שנותנין לפיהם וכנרמז בדניאל ז' בחיוא רביעיא שינייה די פרזל אכלה ומדקה ופום ממלל רברבן. והיינו שזה הנסיון בגלות האחרון שיאכלו מכל הבא לפיהם וכדאי' בזוה"ק ס"פ שמיני ע"ז נאמר כל עמל אדם לפיהו דכל העונשין באין עבור שלא שמר פיו ממאכלות אסורות וע"כ כתיב ונטמתם בלא אלף בלא אלופו של עולם ועתיד הקב"ה לדכאן להון לישראל במ"ש ואנשי קודש תהיון לי, וע"כ מזה נלמד גודל שכר לאותן העומדים על משמרת הקודש לעזור לקיים הקרא ואנשי קודש תהיון לי ושכרם כפול מן השמים בזה ובבא והשי"ת יערה עלינו רוח טהרה ויחיש גאולתינו ופדות נפשינו בב"א. החותם יום ג' לס' וישמור משמרת תשל"ו לפ"ק,

הרב שלום הכהן ווייס,
ביהמ"ד בית שלמה, ברוקלין

שְׁלַחַן עֲרוֹן הַלְכוֹת שַׁבַּת מְחַבֵּר וְרַמ"א

מְחַלֵּק לְכָל שַׁבָּתוֹת הַשָּׁנָה

יצא לאור ע"י האדמו"ר מהאלמין שנת תש"ס לפ"ק על או"ח ויו"ד

סֵדֵר הַלְמוּד לַשַּׁבַּת פְּרָשַׁת תְּרוּמָה

מים אינו רק בערב שבת (תוספות והרא"ש ומרדכי בשם ר' משולם והגהות מיימוני):

ג. אם נמשכה סעודת הבוקר עד שהגיע זמן המנחה יפסיק הסעודה ויברך ברכת המזון ויטול ידיו ויברך ברכת המוציא ויסעוד ונכון הדבר שאם לא היה עושה כן מאחר שנמשכה סעודת הבוקר עד אותה שעה לא היה יכול לאכול אחר כך אלא אכילה גסה. הגה: אבל מי שידוע שאפשר לאכול אחר שיתפלל מנחה עם הצבור לא יעשה סעודה שלישית קודם מנחה מיהו אם עשאה יצא:

ד. אין צריך לקדש בסעודה שלישית אבל צריך לבצוע על שתי ככרות. הגה: ואם סועד הרבה פעמים בשבת צריך לכל סעודה ב' ככרות (אבודרהם ומיימוני) ולפחות לא יהיה לו בסעודה שלישית פחות מככר אחד שלם (טור ומרדכי פרק כל כתבי) ומזה פשט המנהג להקל לבצוע בסעודה שלישית רק בככר אחד שלם אבל יש להחמיר ליקח שנים:

ה. צריך לעשותה בפת ויש אומרים שיכול לעשותה בכל מאכל העשוי מאחד מחמשת מיני דגן ויש אומרים שיכול לעשותה בדברים שמלפתים בהם הפת כבשר ודגים אבל לא בפירות ויש אומרים דאפילו בפירות יכול לעשותה וסברא ראשונה עיקר שצריך לעשותה בפת אלא אם כן הוא שבע ביותר. הגה: או במקום שאי אפשר לו לאכול פת כגון בערב פסח שחל להיות בשבת שאסור לו לאכול פת לאחר מנחה כדלקמן בהלכות פסח (מהרי"ל הלכות פסח):

ו. נשים חייבות בסעודה שלישית:

סימן רצב - דין תפלת מנחה בשבת, ובו ב'

סעיפים

א. במנחה (אומרים אשרי ובה לציון ואני תפלתי וגו' (טור) ומוציאין ספר תורה וקורין ג' אנשים " פסוקים מפרשה הבאה ואפילו חל יום טוב להיות בשבת קורין בפרשה הבאה ולא בשל יום טוב: ב. אומרים צדקתך ואם חל בו יום שאילו היה

סימן רצ - בשבת ישלים מאה ברכות בפירות, ובו ב' סעיפים

א. ירבה בפירות ומגדים ומיני ריח כדי להשלים מנין מאה ברכות. הגה: ואם רגיל בשינת צהרים אל יבטלנו כי עונג הוא לו (טור):

ב. אחר סעודת שחרית קובעים מדרש לקרות בנביאים ולדרוש בדברי אגדה ואסור לקבוע סעודה באותה שעה. הגה: ופועלים ובעלי בתים שאינן עוסקים בתורה כל ימי השבוע יעסקו יותר בתורה בשבת מתלמידי חכמים העוסקים בתורה כל ימי השבוע והתלמידי חכמים ימשיכו יותר בעונג אכילה ושתייה קצת דהרי הם מתענגים בלימודם כל ימי השבוע (בית יוסף סימן רפ"ח בשם ירושלמי):

סימן רצא - דין שלש סעודות, ובו ו' סעיפים

א. יהא זהיר מאד לקיים סעודה שלישית ואף אם הוא שבע יכול לקיים אותה ככביצה ואם אי אפשר לו כלל לאכול אינו חייב לצער את עצמו והחכם עיניו בראשו שלא ימלא בטנו בסעודת הבוקר כדי ליתן מקום לסעודה שלישית. הגה: ומי שלא אכל בליל שבת יאכל שלש סעודות ביום השבת (הרא"ש פרק ערבי פסחים):

ב. זמנה משיגיע זמן המנחה דהיינו משש שעות ומחצה ולמעלה ואם עשאה קודם לכן לא קיים מצות סעודה שלישית. הגה: יש אומרים דאסור לשתות מים בין מנחה למעריב בשבת דאז חוזרות הנשמות לגיהנם ועל כן אין לאכול סעודה שלישית בין מנחה למעריב אלא יאכל אותה קודם מנחה (תוספות והרא"ש ומרדכי פרק ערבי פסחים) ויש אומרים דיותר טוב להתפלל מנחה תחלה (רמב"ם טור והגהות מרדכי והגהות מיימוני פרק ל' ואגור) וכן נוהגים לכתחלה בכל מדינות אלו ומכל מקום אין לשתות מים מן הנהרות אבל בבית שריי וכל שכן שאר משקין דשרי (הגהות מיימוני פרק ל') ויש אומרים דאין אסור אלא תוך י"ב חודש על אביו ואמו (אגודה ומרדכי פרק ערבי פסחים) ויש אומרים דאסור זה של שתיית

חול לא היו אומרים בו במנחה נפילת אפים אין אומרים צדקתך. הגה: ונהגו שלא לקבוע מדרש בין מנחה למעריב (טור) אבל אומרים פרקי אבות בקיץ ושיר המעלות בחורף וכל מקום לפי מנהגו:

להוסיף מחול על הקודש (אור זרוע):
סימן רצג - דיני הבדלה בתפלה,
ובו ה' סעיפים

א. אומרים הבדלה בחונן הדעת ואם טעה ולא הבדיל משלים תפלתו ואינו חוזר מפני שצריך להבדיל על הכוס ואם טעם קודם שהבדיל על הכוס צריך לחזור ולהבדיל בתפלה:
 ב. טעה ולא הבדיל בתפלה ואין לו כוס בלילה וסובר שאף למחר לא יהיה לו צריך לחזור ולהתפלל:
 ג. תשעה באב שחל להיות באחד בשבת טעה ולא הבדיל בתפלה אין צריך לחזור ולהתפלל כיון שמבדיל על הכוס במוצאי תשעה באב:
 ד. במקום שאמרו שאינו חוזר להתפלל מיד כשסיים הברכה אין לו לחזור אף על פי שלא פתח בברכה שלאחריה:

סימן רצג - דיני ערבית במוצאי שבת,
ובו ג' סעיפים

א. מאחרין תפלת ערבית כדי להוסיף מחול על הקודש:
 ב. צריך ליהזר מלעשות מלאכה עד שיראו ג' כוכבים קטנים ולא יהיו מפורזים אלא רצופים ואם הוא יום מעונן ימתין עד שיצא הספק מלכו:
 ג. מי שהוא אנוס כגון שצריך להחשיך על התחום לדבר מצוה יכול להתפלל של מוצאי שבת מפלג המנחה ולמעלה ולהבדיל מיד אבל לא יכרך על הגר וכן אסור בעשיית מלאכה עד צאת הכוכבים. הגה: ונוהגים לומר והוא רחום וברכו באריכות נועם כדי

גודל השכר והזכות בהוראת אצבע!

הגר"א במשלי (יב, יד), מבאר גודל הזכות שיש למזכי הרבים ומוכיח את תבירו, אם שמע, מקבל שכר על כל מה שיעשה לדורות, וגם אם לא שמע, אז מקבל כל חלקו הטוב, וזה שלא שמע לוקח ממנו את חלק הגיהנום שלו.

הידעת? ברגע אחת אתה יכול לזכות לעולמות נצח! "עין לא ראתה.. - עתה הכול בידך - אתה יכול לחלק ס' "ערכה של שעה", שמעודד ומעורר ללמוד זזה"ק בכל יום. וכל הלומד שעה זזה"ק בשבת עולה לו למאה מיליון שנה תורה, ואם תכפיל בכל שבתות השנה ויו"ט, לכל ימי חייו, תגיע ל' 640 מיליארד שנה תורה. ואם בזכותך יתארגן שיעור לעשר יהודים, תגיע ל' 6 טריליון ו' 400 מיליארד שנה תורה. - ובזזה"ק (פ' ויצא קס"א). כתוב: שכל מה שנותנים משמים הוא באלף, ועוד כידוע כל עשרה ביה שכינה שריה, אתה מכפיל כל מנין יהודים באלף. תגיע ל' 6 זיליון ו' 400 טריליון שנה תורה. - ומי יוכל לחשב את גודל השכר הנצחי שיש לך מכך בוודאות!!!

[לקבלת ספרים בחינם לחלוקה: 0548436784, "מפעל הזוהר העולמי" שעי" מוסדות האלמין].

המשך מעמוד ד

הרחק מן החטא הקט שמא יביאך לחטא חמור

אם אתה רוצה להרחיק את החטא צא וחשוב ועיין בסופו, אם הִרְעוּתָּ מעט יהא בעיניך הרבה, ואמור אוי לי כי חטאתי, אוי לי כי בא מכשול על ידי, הרחק מן החטא הקט שמא יביאך לחטא חמור. (אבות דרבי נתן)

הנפש מגדת כל דבר שאדם עושה

נר ה' נשמת אדם חופש כל חדרי בטן, אמר ר"א הנפש מגדת כל דבר שאדם עושה, משל לאחד שהיה נשוי בתו של שר, אמר לו השר כך עשית לבתי, שאל לבני הפלטיין מי הגיד זה הדבר, אמרו לו: שוטה, בתו אתה נשוי בתו מגדת לו, כך הנשמה מגדת מה שאדם עושה. (פסיקתא)

שַׁבַּת בּוֹ תְּשׁוּבָה

לקוט מספר שְׂכַר וְעוֹנֵשׁ: - מְזוּהָר הַקְּדוֹשׁ וְסִפְרֵי קַבְּלָה ש"ס
וּמְדַרְשִׁים וְסִפְרֵי בַעַל שֵׁם טוֹב

ארבעה מלאכים מזומנים לנשמה

תנא ארבעימימכין זמינין, וחד דיוקנא דגופא בידייהו, מתלבשא ביה
בחדוותא, ויתיבת בההוא מדורא עד זמנא דאיתגזור. לבתר כרוזא
קרי, ועמודא דתלת גווני אזדמן, וההוא עמודא איתקרי "מכון הר ציון",
דכתיב "וברא ה' על כל מכון הר ציון, ועל מקראיה ענן יומם, ועשן ונגה
אש להבה". סלקא בההוא עמודא לפיתחא דצדק דציון וירושלים ביה, אי
זכי לסלקא יתיר טב חולקיה ועדביה לאתדבקא בגו גופא דמלכא, ואי לא
זכי לסלקא יתיר, כתיב: "והיה הנשאר בציון והנותר בירושלים, קדוש
יאמר לו".

אשרי לנשמה שזוכה להחסד להתעדרן בעדן העליון

ואי זכי לסלקא יתיר זכאה הוא, דזכי ליקרא דמלכא, ולא תעדנא בעידונא
עילאה דלעילא, מאתר דאיתקרי שמים דכתיב (ישעיה נה, יד) "אז תתענג
על ה'", על ה' דייקא. זכאה חולקיה מאן דזכי לחסד, דכתיב (תהלים נו, יא)
"כי גדול עד שמים חסדך", וכי עד שמים הוא, והא כתיב (שם קח, ה) "כי
גדול מעל שמים חסדך". אמר רבי יוסי, אית חסד ואית חסד, חסד עילאה
וחסד תתאה, חסד עילאה מעל שמים הוא, חסד תתאה הוא דכתיב (ישעיה
נח, א) "חסדי דוד הנאמנים", ובהני כתיב עד שמים, עד כאן לשונו.

הערות

שנכנסת, עד שמגיעה לגן עדן ופוגשת בכרובים, ולהט החרב אשר בגן עדן התחתון.
אם כדאי היא להכנס נכנסת.

כג. ולמדנו, ארבעה עמודים (שהם ארבעה מלאכים) מזומנים לנשמה. וצורה אחת של הגוף
בידיהם, והיא מתלבשת בה בשמחה, ויושבת במדור (גן עדן התחתון) עד הזמן שנגזר (עליה
לשבת שם), ואחר זה כרוז קורא, ועמוד אחד עם שלשה צבעים מזומן שם (בגן עדן התחתון),
ונקרא מכון הר ציון שכתוב: "וברא ה' על כל מכון הר ציון ועל מקראיה ענן יומם
ועשן ונגה אש להבה", והנשמה עולה בעמוד ההוא אל הפתח של צדק שבו ציון
וירושלים, ואם זוכה לעלות יותר מזה, הנה יפה חלקה וגורלה להתדבק בגוף המלך,
ואם אינה זוכה לעלות יותר, כתיב עליה: "והיה הנשאר בציון והנותר בירושלים קדוש
יאמר לו".

המקדש עצמו בעולם הזה, דירתו בעולם הבא בין קדושי עליון
עוד במעלת גן עדן ביאר רבי שמעון בר יוחאי בזוהר (פרשת חיי שרה, דף
קכ"ט עמוד ב) וזה לשונו:

תא חזיבי, מאן דאיתקדש ונטיר גרמיה בהאי עלמא דלא איסתאב, מדוריה
בההוא עלמא בין אינון קדישין עילאין, ועבדין שליחותא תדיר, ואלין
קיימין בחצר, כמה דאמר (שמות כו, ט) "את חצר המשכן". ואית אחרנין
דאינון לגאו יתיר, דלאו אינון בחצר אלא בביתא, כמה דאמר (תהלים סה,
ה) "נשבעה בטוב ביתך", אמר דוד, נשבעה בטוב ביתך, כיון דאמר ישכון
חצריך, אמאי כתיב נשבעה בטוב ביתך, ישבע בטוב מבעיא ליה, כמה
דכתיב: "ישכון", אלא הא תנינן לית ישיבה בעזרה אלא למלכי בית דוד
בלחודייהו.

כמה מדורים על מדורים יש בעולם הבא

ואית אתריה חסידים עליונים דעיילי לגו, ומאן אינון כדכתיב (במדבר ג, לח):
"והחונים לפני המשכן קדמה לפני אהל מועד מזרחה משה ואהרן
ובניו". וכמה מדורין על מדורין, ונהורין על נהורין מתפרשן בההוא
עלמא, וכל חד אכסיף מנהורא דחבריה, כמה דעובדין איתפרשן בהאי
עלמא, הכי נמי דוכתיב והנורין איתפרשן בההוא עלמא, עד כאן לשונו.

הערות

כד. ואם זוכה לעלות יותר אשרי חלקה שזכתה לכבוד המלך, ולהתעדן בעדן העליון
של מעלה, מהמקום שנקרא שמים, דכתיב: "אז תתענג על ה'", על ה' הוא בדיוק.
אשרי חלקו מי שזכה לחסד הזה, שכתוב: "כי גדול עד שמים חסדך". ושואל וכי החסד
עד השמים הוא והא כתיב: "כי גדול מעל שמים חסדך"? אמר רבי יוסי, יש חסד ויש
חסד, חסד עליון וחסד תחתון, חסד עליון מעל השמים הוא, חסד תחתון הוא שכתוב
"חסדי דוד הנאמנים", וכאלו כתיב "עד שמים חסדך", כי הם למטה מן השמים.
כה. בא וראה, כל המקדש עצמו ושומר עצמו בעולם הזה שלא יטמא, דירתו בעולם
ההוא היא בין קדושים עליונים, שעושין שליחותו של הקדוש ברוך הוא תמיד. והם
עומדים בחצר, כמו שאתה אומר: "את חצר המשכן". ויש אחרים שהם עומדים יותר
בפנים, שאינם עומדים בחצר אלא בבית, וכמו שאתה אומר: "נשבעה בטוב ביתך",
אמר דוד, נשבעה בטוב ביתך, ושואל, כיון דאמר ישכון חצריך אמאי יכתיב נשבעה
בטוב ביתך, ישבע בטוב ביתך צריך לומר, וכמו שנאמר ישכון חצריך? אלא הרי למדנו,
שאין ישיבה בעזרה אלא למלכי בית דוד בלבד (ועל כן אמר, נשבעה בטוב ביתך, וכוונתו היה על
עצמו ועל שאר מלכים שיש להם ישיבה בהערה, וביתך שאמר היינו לבית המקדש).

כל נשמה ונשמה רואה את אדם הראשון לפני שהולכת לגן עדן או לגיהנום

מובא בתוספת דרוה"ק (חלק ג' דף ש"ג ע"ב), וזה לשונו: כדפי נפק בר נש מהאי עלמא, כלהו בין צדיקי בין חסידי ותמימי וחייבי ורשיעי, כלהו עברי באוירא למחמי אדםי קדמאה לבני עלמא, ומתמן נטיל אורחא הן לגנתא דעדן הן לגיהנם, כלפי אינון דאורחייהו לגנתא דעדן, מתקרבין לגבי חומה דלבר מאינון תלת חומות דתמן, כדין נפיק חד ממנא ואתער קמייהו, וקארי ואמר, זכאין אתון צדיקיא בעלמא, וההוא ממנא יעזרא"ל שמיא אולפי לון אורחא ואזלין קמיה עד תרעא חדא דגיהנם, ההוא ממנא קארי בחילא ואמר צנון צנון יקידתא, בההוא שעתא כבהילו מצנני לה ועאלין כלהו וטבלין ועברין, וכל אינון חייבין אתמסרן בידא דדומ"ה ועאלין בגיהנם, וכל אינון זכאין לא אתמסרן אלא בהאי ממנא.

ובתר דטבלין^כ ועברין, ההוא ממנא אזל קמייהו עד דמטן לשור דגנתא דעדן, וההוא ממנא קארי לפיתחא ואומר (ישעי כו, ב) פתחו שערים

הערות

כו. ויש מקום לחסידים העליונים הנכנסים עוד יותר בפנים, דהיינו לבחינת היכל, ומי הם, הם כמו שכתוב: "והחונים לפני המשכן קדמה לפני אוהל מועד מזרחה משה ואהרן ובניו", וכמה מדורים על מדורים, ואורות על אורות, נבדלים זה מזה בעולם ההוא, וכל אחד ואחד מתבייש מאורו של חבירו, כי כמו שמעשים טובים נבדלים בין איש לחבירו בעולם הזה, כך המקומות והאורות שלהם נבדלים זה מזה בעולם ההוא.

כז. כל נשמה ונשמה רואה את אדם הראשון לפני שהולכת לגן עדן או לגיהנום: [פירוש הסולם - מאמר אוצר הנשמות]: וכד ב"נ נפיק וכו'. וכשאדם יוצא מהעולם הזה, כולם, בין צדיקים בין חסידים ותמימים ורשעים, כולם עוברים בדרך זה לראות את האדם הראשון. הנראה לכל בני העולם. ושם לוקחים הדרך, אם לגן עדן, או לגיהנם.

כח. בספר נפלאות הרבי (אות צ"ה) כתוב: נודע כי הגה"ק מו"ה שלום מבעלזא זי"ע תלמידו, אמר: למדתי לקרוא פתקא שמות בני האדם ממורי ורבי הרבי מלובלין, הראני בפתקא של אדם אחד שורש נשמתו מאדם הראשון, אם מקין אם מהבל, וכמה פעמים הי' אדם זה בגלגול, ומה פגם וקלקל בכל גלגול, ובאיזה חטא נשתרש ונסתבך בו, ואיזה מצוה אחוז בו. כן הראני באיזה מזל והצלחה נולד, ואם יצליח במעשה ידיו או לא. והי' דרכו בקודש, כי כאשר בא לפניו פתקא של אדם כשר וירא שמים, הי' מסתכל ומתבונן בו, וכאשר בא לפניו פתקא של אדם חוטא, העבירו מעל פניו מהר, לבל יראה בגנות של בני אדם.

כט. אפילו הצדיק צריך לעבור הגיהנום וטובל בו: כל אינון דאורחייהו וכו'. כל

ויבא גוי צדיק שומר אמונים, כדין פתחין פיתחא ואעיל לון. וכן בכל פתחא ופתחא.

שמחת הצדיקים כשנכנסים לגן עדן, ומה רואים שם

כיון דעאלול לגו אתר דצדיקיא, צדיקיא אוחרנין קיימין, כמה חדווא על חדווא על צדיקיא, וכל בני מתיבתא חדאן. לסוף תלתא יומין דאתמרן בהיכלין ידיען נפקי ואוירן נשבי ומתציירן כולהו בדיוקנייהו, מכאן ולהלאה ירתין אחסנת ירותא כדקא חזי לכל חד וחד

חיזווא דאתחזי^א בגנתא דעדן, מחיזו יקרא דיוקנא דכל דיוקנין וגוון דכל גוונין, דמלכא קדישא לא אתגלי בהיכלא ולא באתר חד אלא אתפתחא רקיעא מרקמא על גבי גנתא לארבע סטרין, ואתמליא מזיוא יקרא קדישא ואתחזי תמן ואתהנן כולהו צדיקיא, מאן חמא חדווא וכסופא דההוא נועם ה'.

עד כאני^ב הוה לי רשו למחמי בההוא ספרא, עד כאן לשונו.

הערות

אלו שדרכם לגן עדן, מתקרבים לחומה שמבחוץ מאלו ג' החומות אשר שם, שמסבבים את גן העדן. אז יוצא ממונה אחד, ומתעורר לפניו וקורא, ואומר, אשריכם הצדיקים בכל העולמות. ואותו הממונה שמו יעזריאל, מלמד אותם הדרך, והולכים לפניו, עד שער אחד של הגיהנם, ואותו הממונה קורא בכח, קררו העשן, קררו השרפה. באותה שעה, בחפזון מקררים אותו, ונכנסים כל הנשמות וטובלים בגיהנם ועוברים. והרשעים כולם נמסרים בידי המלאך דומה ונכנסים בגיהנם. והם הצדיקים, אינם נמסרים בידי אלא בידי אותו הממונה יעזריאל.

^א. (ובתרא) **כיון דטבלין ועברין וכו'.** כיון שטובלים בגיהנם ועוברים בו, אותו הממונה הולך לפניו עד שמגיעים לגדר חומה של גן עדן. ואותו ממונה קורא בפתח, ואומר, פתחו שערים ויבא גוי צדיק שומר אמונים. אז פותחים הפתח, ומביא אותן בפנים. וכן עושה לכל פתח ופתח.

^א. **כיון דעאלו לגאו וכו'.** כיון שהנשמות נכנסו לפניו, למקום שהצדיקים האחרים עומדים, כמה חדוה על חדוה, וכמה שמחה על שמחה על הצדיקים. וכל בני הישיבה שמחים. לסוף ג' ימים שנסתתרו בהיכלות ידועים, הן יוצאות, ואוירים נושבים, ומצטיירים כולן בצורתן. ומכאן ולהלאה, יורשות אחוזת נחלה כראוי לכל אחד ואחד.

^ב. **חיזווא דאתחזיא בג'ע וכו'.** המראה שנראה בגן עדן ממראה כבוד הצורה של כל הצורות, והגוון של כל הגוונים, של המלך הקדוש, אינו מתגלה בהיכל, ולא במקום אחד, אלא שנפתח רקיע מרוקם על הגן לד' צדדים, ונתמלא מזיו הכבוד הקדוש, וכל הצדיקים נראים שם ומאירים. מי ראה שמחה זו, ותשוקה זו, של נועם ה' ההוא.

זהר על מעלת ושמירת השבת

ימים טובים

מספר "השבת והזהר"
מאת האדמו"ר מהאלמין שליט"א, שנת תש"ע

בציעת הפת על דרך הסוד

וְדָרַךְ סוּד, בַּעַל הַבַּיִת בּוֹצֵעַ - זֶה
הַעֲמוּד הָאֲמֻצְעִי, שֶׁהוּא קו הָאֲמֻצְעִי.
וּבְשֶׁבֶת צָרִיךְ לְבַצֵּעַ מִשְׁתֵּי כַפְרוֹת,
שֶׁהֵן ה' ה'. בַּעַל הַבַּיִת - זֶה ו' שֶׁל
הָאֲמֻצְעִי. (וּבְצוּרָה זז. וּמְשוּם זָה) וְכִדִּי שֶׁלֹּא
יֵרָאֶה כְרַעַבְתָּנוּת, יְכוּל לְבַצֵּעַ בְּה
לְכָל אֶחָד וְאֶחָד כְּפִיצָה. מֵה זֶה
כְּפִיצָה? ל' וי'. וְהֵן הַנְּקֻדוֹת שֶׁל הַשֵּׁם
הַקְּדוּשׁ, נִקְרָאִים פְּרוּרִים שְׁבֻכְזִית.
וְאֵלּוּ כְּנֶגֶד טְפוֹת הַזֶּרַע. וּמִי שֶׁמְזַלְזֵל
בְּהוּ וְזוֹרְקוֹ בְּמִקוֹם שֶׁלֹּא צָרִיךְ,
הַעֲנִיּוֹת רוֹדֶפֶת אַחֲרָיו, וְהוֹלֵךְ נֶעַ
וְנֶד. זֶהוּ שְׁכָתוּב (אִיּוֹב טז) נוֹדֵד הוּא
לְלֶחֶם אִיָּה. וְאֵין לְחֶם אֶלֶּא תוֹרָה,
וְהוּא צוּנָח: אִיָּה מִי שֶׁמֵּרַחֵם עָלָיו?
וְלֹא מוֹצֵא.

בציעת הפת על דרך הסוד

וְאֶרְחָ רָזָא, בַּעַל הַבַּיִת בּוֹצֵעַ, דָּא
עֲמוּדָא דְאֲמֻצְעִיתָא, דְּאִיְהוּ
קו הָאֲמֻצְעִי. וּבְשֶׁבֶת צָרִיךְ לְבַצוֹעַ
מִשְׁנֵי כַפְרוֹת, דְּאִינוּן ה' ה'. בַּעַל
הַבַּיִת, דָּא ו' דְאֲמֻצְעִיתָא. (וּכְגוּנָא דָא
וּכְגוּן דָּא) וּכְגוּן דְּלָא לְאֶתְחַוְּאָה
כְרַעַבְתָּנוּתָא, יְכוּל לְמַבְצֵעַ בְּה לְכָל
חַד וְחַד כְּפִיצָה. מָאִי כְּפִיצָה. י' וי'.
אִינוּן נְקוּדֵין דְשִׁמְא קְדִישָׁא, אֶתְקָרִי
פְּרוּרֵי כְּבֻנוֹת. וְאֵלִין לְקַבֵּל טְפוּן
דְּזֶרַע, וּמֵאן דְּמְזַלְזֵל בְּהוּ, וְזָרִיק לוֹן
בְּאֶתְרֵ דְלָא אֲצִטְרִיךְ, עֲנִיּוּתָא קָא
רְדִיף אַבְתְּרִיהּ, וְאִזִּיל נֶעַ וְנֶד. הַדָּא
הוּא דְכַתִּיב, (אִיּוֹב טז) נוֹדֵד הוּא לְלֶחֶם
אִיָּה. וְלִית לְחֶם אֶלֶּא תוֹרָה, וְהוּא
צוּנָח אִיָּה מֵאן דְּמֵרַחֵם עָלֶיהּ, וְלֹא
וְשֶׁבֶת.

מעלת המאריך על שלחן

שְׁבִיעִי - לְהַאֲרִיךְ עַל הַשְּׁלַחַן מְשוּם
הַעֲנִיּוּם. וּמְשוּם זֶה, כָּל הַמַּאֲרִיךְ עַל
שְׁלַחָנוּ מַאֲרִיכִים לוֹ יָמָיו וּשְׁנוֹתָיו,
וּמְשוּם כֶּךָ (מִשְׁלֵי י) וְצָדְקָה תִצְלִיל

מעלת המאריך על שלחן

(חלק ג רע"ג, ב ר"מ)

שְׁבִיעֵאָה, לְאַרְבָּעָה עַל פְּתוּרָא,
כְּגוּן עֲנִיּוּם. וּכְגוּן דָּא,
כָּל הַמַּאֲרִיךְ עַל שְׁלַחָנוּ מַאֲרִיכִין לוֹ
יָמָיו וּשְׁנוֹתָיו. וּכְגוּן כֶּךָ (מִשְׁלֵי י) וְצָדְקָה

זהר
השבת

תציל ממנות. דעני חשוב במת, ואיהו מחיה ליה, אוף הכי קנדשא בריוף הוא מחיה ליה.

ממנות. שעני חשוב כמת, והוא מחיה אותו, גם כף הקדוש בריוף הוא מחיה אותו.

ועוד באורח רוא, דכלהו עניים מסטרא דאת ד', דאתמר בה (תהלים קטז) דלותי ולי יהושיע. ואת ד' דאחד, דצריף לארכאה בה, הדא הוא דכתיב להאריף ימים על ממלכתו, ובגין דא, צריף לארכאה על פתורא, דאיהו ד', כלילא מד' רגליו דפתורא. בגין יקרא דאת דלית, צריף לארכאה על פתורא, בגין עניים.

ועוד בדרך סוד, שכל העניים מצד האות ד', שנאמר בה (תהלים קטז) דלותי ולי יהושיע. ואת ד' של אחד שצריף להאריף בה, זהו שכתוב (דברים ז) להאריף ימים על ממלכתו, ולכן צריף להאריף על השלחן, שהיא ד', כלולה מארבע רגלים של השלחן. בשביל כבוד האות ד' צריף להאריף על השלחן בשביל העניים.

דברי תורה על השלחן

דברי תורה על השלחן
(ח"ג רמ"ה, ב ר"מ)

רביעי - להיות על השלחן דברי תורה, שלא יתקיים בו כדגמת עמי הארץ שנאמר עליהם (ישעיה כח) כי כל שלחנות מלאו קיא צאה. אבל בסודות התורה פרשוהו, הרוצה להעשיר - יצפין, יתן שלחן לצפון. הרי שלחן לשמאל, שהוא דין, צריף לקשר בו הימין, שהוא התורה, שנתנה מחד, שהוא רחמים, ימין ה'.

רביעאה, למחוי על פתוריה דברי תורה, דלא יתקיים ביה בגוונא דעמי הארץ, דאתמר עלייהו (ישעיה כח) כי כל שלחנות מלאו קיא צאה. אבל בסתרי תורה אוקמוה, הרוצה להעשיר יצפין, יתן שלחן לצפון, הרי שלחן לשמאל, דאיהו דין, בעי לקשרא ביה ימינא, דאיהו אורייתא, דאתיהיבת מחד, דאיהו רחמי, ימין ה'.

(ח"ג רע"ג, א ר"מ)

ששי - להיות על השלחן דברי תורה, שכך פרשוהו בעלי המשנה,

שתיתאה, למחוי על פתורא דברי תורה, דהכי אוקמוה

(אבות פ"ג) שלשה שאכלו על שלחן אחד ולא אמרו עליו דברי תורה וכו'. וסוד הדבר - משום שהרי פרשוה שלחן בצפון, והתורה נתנה מימין. לחבר ימין, שהוא רחמים, עם שמאל, שהוא דין. שהתורה היא יי מימין, שלחן אדני משמאל, וצריך לחבר אותם. משום שהשלחן משמאל, פרשוה בעלי המשנה, קשים מזונותיו של אדם בקריעת ים סוף. ומשום כך צריך תלמיד חכם לזמן עמו, למי שישתדל בפתגמי תורה.

כוס של ברכה

שלישי - כוס של ברכה שתקנו בו עשרה דברים: הדחה ושטיפה. עטור. עטוף. חי. מלא. מקבלו בשתי ידיו. ונותנו בימין. ונותן עיניו בו. ומגביהו מן הקרקע טפח. ומשגרו במתנה לאנשי ביתו.

עגון כוס ברכה על דרך סוד

ובדרך סוד, כוס (דברים לג) מלא ברכת ה'. כוס בגימטריא אלהי"ם, ומשם הנשמה, שהיא על שמו - כוס. זהו שכתוב (תהלים קטז) כוס ישועות אשא. מי נקרא ישועות? חמש אצבעות, שהן כנגד חמש ספירות של כוס,

מארי מתניתין, ג' שאכלו על שלחן אחד ולא אמרו עליו דברי תורה וכו'. ורזא דמלה, בגין דהא אוקמוה שלחן בצפון, ואורייתא אתייהבת מימינא. לחברא ימינא דאיהו רחמי, בשמאלא דאיהו דינא. דאורייתא איהו יי מימינא, פתורא אדני משמאלא, וצריך לחברא לון. דבגין דפתורא משמאלא, אוקמוה רבנן דמתניתין, קשין מזונותיו של אדם בקריעת ים סוף. ובגין כך, צריך תלמיד חכם לזמנא עמיה, למאן דישתדל בפתגמי אורייתא.

כוס של ברכה

(ח"ג רמ"ה, א ר"מ)

תליתאה, כוס דברכה, דתקינו ביה עשרה דברים. הדחה. שטיפה. עטור. עטוף. חי. מלא. מקבלו בשתי ידיו. ונותנו בימין. ונותן עיניו בו. ומגביהו מן הקרקע טפח. ומשגרו במתנה לאנשי ביתו.

עגון כוס ברכה על דרך סוד

ואורת רזא, כוס (דברים לג) מלא ברכת יי. כוס בני אלהי"ם. ומתמן נשמתא, דאיהו על שמייה כוס. הדא הוא דכתיב, (תהלים קטז) כוס ישועות אשא. מאן ישועות. חמשה אצבעאן. דאינון לקבל חמשה ספירן

דְּכֹס. דְּאִיהוּ אֱלֹהִים חַיִּים בִּינָה מִתְּפַשְׁטָא בְּהוֹן, לְחַמְשֵׁין תְּרַעִין. ה' זְמַנִּין עֶשֶׂר. בָּאת י', דְּאִיהוּ עֶשְׂרָה דְּבָרִים דְּתַקִּינוּ רַבְּנָן בְּכֹס, דְּאִיהוּ אֱלֹהִים חַיִּים, חֲמֵשׁ אַתְּוֹן, בְּחֻשְׁבָּן ה'.

שְׁהוּא שֵׁם אֱלֹהִים חַיִּים שְׁהִבְיָנָה מִתְּפַשְׁטָא בְּהֵם לְחַמְשֵׁים שְׁעָרִים. ה' פְּעֻמִּים עֶשֶׂר, בָּאוֹת י', שְׁהוּא עֶשְׂרָה דְּבָרִים שְׁתַּקְּנוּ חֲכָמִים בְּכֹס, שְׁהוּא אֱלֹהִים חַיִּים, חֲמֵשׁ אוֹתִיּוֹת בְּחֻשְׁבֹּן ה'.

שְׁכַר שׁוֹמְרֵי שַׁבָּת

ספור נורא מגדל שכר "השומר שבת כהלכתו" - הגביר רבי איסר"ל שסגר החנות בכל ערב שבת קדש בחצי היום, וכבדוהו משמים בבן קדוש, רבנו הרמ"א זי"ע

בספר רחמי האב (אות שבת שלום) באמצע דבור כתב: וביותר צריך לזרז בעל החנות לסגור החנות מבעוד יום, כי סמוך לשבת הבעל דבר מתגבר ומביא להם קונים, והרבה באים לקנות צרכי מצוה נרות לכבוד שבת, אל תאבו ולא תשמעו להם כי הם שלוחי הבעל דבר, ושמעתי מעשה נפלא מהגביר רבי איסר"ל שהיה לו חנות גדול ויקר בכל מיני משי והיה מנהגו כאשר הגיע חצי היום בערב שבת מיד סגר החנות.

פעם אחת נתקנא בו הסמ"ך מ"ם וּבֵא לְנִסּוֹתָו וְהִתְלַבֵּשׁ בְּדַמּוֹת שׁוֹר גְּדוֹל וְלָקַח הַרְבֵּה סְחוֹרוֹת יְקָרִים וְעָשָׂה הַשְׁוֹאָה עַל כָּל אֶחָד וְעָדִין לֹא נִמְדָד כְּמָה אֲמוֹת יֵשׁ בְּכָל אֶחָד, וּבִתְוֹךְ כֶּף הִגִּיעַ חֲצֵי הַיּוֹם וְהִלֵּךְ הַגְּבִיר לְסִגּוֹר הַחֲנוּת כְּמִנְהַגּוֹ, וְהַשׁוֹר הִתְחַנֵּן לוֹ שִׁיתֵן לוֹ הַסְּחוֹרָה וְלֹא רָצָה וְהִפְסִיד מְעוֹת הַרְבֵּה, וּכְבָדוּהוּ מִן הַשָּׁמַיִם עֲבוּר זֶה בְּבֶן קְדוֹשׁ רַבְּנוּ הַרְמ"א מֵאוֹרֵן שֶׁל יִשְׂרָאֵל.

הענש הגדול לאחד שלא לבש כתנת לבנה לכבוד שבת עד הבקר
עוד כתב שם: שספר הצדיק רבי בערצי מנאדבורנא זצ"ל איך שהגאון הקדוש רבי שבתאי מראשקוב נסתלק בערב שבת, ולעת ערב בא אליו שליח דרחמנא שיבא להיכל שמקבלין בו שבת בעולם העליון, והלך אחר השליח, וכאשר הגיע לפתח ההיכל ראה שם זקן נכבד עומד, ושאל אותו למה אינו הולך לפנים, והשיב שאין מניחין אותו עד הבקר, לפי שהיה מנהגו תמיד שלא לבש כתנת לבנה לכבוד שבת עד הבקר.

סדר חנוך בית חדש

מִסַּד עַל פִּי הַזֹּהַר הַקְּדוֹשׁ (ח"ב דף נ ע"א)

פְּרֻשֵׁת תְּרוּמָה – פְּרֻשֵׁת בְּנֵי־הַמִּקְדָּשׁ; בֵּיתוֹ שֶׁל כָּל יְהוּדֵי הַנּוֹ 'מִקְדָּשׁ קָטָן', לְכֵן מִצְאָנוּ לְנֹכַח לְהִבְיֵא כָּאן אֶת 'סֹדֵר חֲנוּךְ בֵּית חֲדָשׁ' – חֲנוּךְ בֵּית הַמִּקְדָּשׁ הַקָּטָן שֶׁל כָּל יְהוּדֵי

א. הַבּוֹנֶה בֵּית דִּירָה, בְּתַחֲלַת הַבְּנִינָה צָרִיךְ לְהִזְכִּיר בְּפִיו שְׁבוּנָה אוֹתָהּ לְעִבּוּדַת הַקְּדוֹשׁ בְּרוּךְ הוּא, וְאִזּוֹ שׁוֹרֶה עַל בֵּיתוֹ סִיעֵתָא דְשִׁמְיָא, וְהַקְּדוֹשׁ בְּרוּךְ הוּא מַכִּינְ עֲלֵיו קְדָשָׁה, (רֵאשֵׁי חֶלֶק ב' דף נ עמוד א', חֶלֶק א' דף נ' עמוד א'), וְאִזּוֹ הַבֵּית נֹכּוֹן וְנִשְׂא עַד עוֹלָם. (עֲזַר שְׁל"ה תוֹרָה שְׁבַכְתָּב וַיִּגַּשׁ, קַב הַיִּשָּׁר פָּרָק כ"ד, יְסוּד וְשִׁרְשׁ הַעֲבֹדָה שְׁעַר הַכּוֹלֵל פ"ג בְּשֵׁם זֶה־ר הַקְּדוֹשׁ חֶלֶק ב' דף נ' עמוד א'). וְגַם יֹאמֵר שְׁבוּנָה אוֹתָהּ לְהַכְנִים תּוֹכָה אוֹרְחִים וְעֲנִיִּים וְתַלְמִידֵי חֲכָמִים (סִפֵּר מְעִיל צְדָקָה לְבַעַל שְׁבֵט מוֹסֵר סִימָן תַּתמ"ד).

ב. וַיַּחַד אֵיזָה חֶדֶר שְׁיֵהָא מוֹכֵן לְתוֹרָה וְלְתַפְלָה וּבֵית וְעַד לְחֲכָמִים, וְלְסֹדֵר עֲנִין צְדָקָה וְחֶסֶד (שְׁל"ה שֵׁם, וּמְדַרְשׁ תַּלְפִּיזוֹת עֲרֵב בְּנִין), וַיִּזְכֵּר זֹאת בְּפִיו.

ג. גַּם וַיַּחַד חֶדֶר בְּבֵיתוֹ אוֹ מְקוֹם בְּחֶצֶר לְעִשׂוֹת הַסֶּפֶה, וַיִּזְמִינוּ בָּפָה, וּבִזְוָה יִנְצֵל מִסַּכְנֹת וּמִקְלָלוֹת (עֲזַר שׁו"ת מְשֻׁנָּה שְׁכִיר אוֹרַח חַיִּים חֶלֶק ב' סִימָן מ"ב).

ד. וַיַּחֲוֶה אִמָּה עַל אִמָּה נֶגֶד הַפֶּתַח בְּלִי צְבַע (רַק טֵיט לְבַד, אוֹ שִׁיע"ט רֵא"ק), זְכָר לְחֶרֶבֶן בְּמִבְּאֵר בְּשִׁלְחוֹן עָרוֹךְ (עֲזַר תַּק"ס ס"א). יֵשׁ מְדַקְדָּקִים לְשַׁעוֹר הַגָּדוֹל 22.7 אִינְטַש מְרַבַּע (57.7 סֶנְטִימֵטֵר), אֲבָל לְהַלְכָה סָגִי בְּשַׁעוֹר הַקָּטָן 18.9 אִינְטַש מְרַבַּע (48 סֶנְטִימֵטֵר) בֵּינוֹן שְׁמֹדְרַבְּנָן (עֲזַר בֵּית אֶפְרַיִם קוֹנְטֵרַס הַתְּשׁוּבוֹת סִימָן ט"ז, שַׁע"ת תַּפ"ו א', מ"ט"א תר"ו אֶלְל"מ ד', מ"ב תַּפ"ו סַק"א' בַּה"ל רַע"א סִי"ג ד"ה שְׁל).

וְכַתְּבוּ בְּסִפְרֵי, דְּבִדּוּק וּמְנַסָּה דְּבֵית שְׁיֵשׁ בּוֹ אִמָּה עַל אִמָּה נֶגֶד הַפֶּתַח אוֹתוֹ הַבֵּית נֹכּוֹן עַד עוֹלָם וְכָל הַדְּרִים עָלֶיהָ (פַּר הַחַיִּים תַּק"ס סִיעֵר קָטָן י"א שְׁפָן קָבַל מֵהֶרַח פּ מֵאֲבִיו וְצ"ל).

ה. אִם בְּמַהֲלַךְ הַבְּנִיָּה רוֹצִין לְסֵתוֹם חֵלוֹן אוֹ פֶּתַח, אוֹ לְסַתֵּר תַּנּוּר, אוֹ לְהַשְׁחִית אֵילָן שֶׁל פְּרוּת, אוֹ לְבַנּוֹת בְּמִקּוֹם שֶׁהֵיְתָה נְטִיפַת גְּשָׁמִים מֵהַגַּג, אוֹ לְמַעֲלָה

מבית הכנסת, יתעצו עם מורה הוראה מבהק וירא שמים. (ועין טעמי המנהגים אות ד' דירה, נאות ח' חנוכה הבית שהאריר בזה)

ו. יקבע מזוזות מהדרות בכל חדר החייב במזוזה תכף כלי שהיה, משום בטול מצוה ושמירה. ויסדרו על ידי תלמיד חכם וירא שמים הבקי בעניני מזוזה, מה לקנות, ואיזה חדר חייב במזוזה, ולקבוען כראוי במקום הראוי, ובזמן הראוי, ובפונה הראוי לקיים מצות מזוזה.

ז. קובע המזוזה תכף כשנכנס לדור, או כשהכניס כבר חלק מהפציו וכליו (עין אורח חיים י"ט סק"א, מ"ב י"ד, מקדש מעט רפ"ה סק"ג, שו"ת הרי בשמים מה"ת רי"ט).

ח. ענין גדול לפני נתינת המעות לומר מעות זו אני מכין עבור המזוזות ועל ידי זה תחול קדושה על המעות (פרוש הרמ"ז על הזוה"ק ואגד"פ אות קצ"ט).

ט. יקבענה בכונה לקיים מצות מזוזה, ולא יכונן לשם שמירה (טור רפ"ה), ויעשנה בכבוד נאה לכבוד המצוה ובשמחה (חרדים בית ה' חלק א' פלל ס"ח).

י. ויאמר הריני מוכן ומזומן לקיים מצות מזוזה כמו שכתוב בתורה "וכתבתם על מזוזות ביתך ובשעריך וכו'", ויהי נעם וכו'.

יא. ויאמר הברכה בקול רם, אפילו ביהוד, כל שכן ביש אחרים שיכולים לענות אמן (עין קב הלש"ר פצ"ו).

יב. "צריך להתבונן היטב בלשון השלחן ערוך (יורה דעה רפ"ה ספרים אחרים) וצריך לזהר בה מאד וכל הזהיר בה יאריכו ימיו וימי בניו. וגדולה מזו שהבית נשמר על ידם" (טור וט"ז שם, ועין ב"ח). ומבאר בבית יוסף דאפילו פשהוא בדרך נצול מפגעים על ידי המזוזה.

יג. וכתב המרדכי בשם מהר"ם: מכמה אני שכל בית שיש בו מזוזה כהלכתה אין שד ומזיק יכול לשלוט בו, עד כאן. וידקדק מאד שהקלף יהיה בהכשר מהדר (כמו הקלף של נפורסטאק, בהכשר בד"ץ עדה החרדית, ועוד, שאם הקלף אינו כשר לא קיים המצוה מימיו, פסק הגר"ם שטערנבוך והגר"ש ואזנר שליט"א), ועל כן לא יקמין בשבא לקנות מזוזות אלא יקנה טובים ומהדרים בעין יפה. ויעשה בזה טובה עצומה לעצמו ובני ביתו וזרעו ורכושו. וגם ברוחניות מסייע שלא לחטא, כמבאר בחז"ל (מנחות מג:) והוא מצוה הקבוע וקיים בכל רגע ורגע מעת לעת.

יד. עין מה שכתב הרמב"ן (סוף פרשת בא): כי הקונה מזוזה בזו אחר וקבעו המשך להלן עמוד כו

הַשַּׁבָּת בְּיִשְׂרָאֵל כְּהַלְכָתָהּ

יצא לאור ע"י

האדמו"ר מהאלמין שליט"א בשנת תשמ"ב

ה. אָמַר ר' תַּנְחוּמָא אַכְלִינן הוִינן באַרְבַּעַתא (היינו אוֹכְלִין אֶצֶל ר' אָבֵהוּ בְּרַבִּיעֵי בְּשַׁבָּת), וְעַל לְקַמְן כּוֹתְבִין (וְהֵבִיאוּ לְפָנֵינוּ לְאָכֵל תְּמָרִים), וְאִמְרִין יִתְפַּרְשׁוּן לְשַׁבָּתָא (אֲמַרְנוּ שִׁפְרִישׁוּ אוֹתָם לְשַׁבָּת) (שם).

ו. שְׂמַאי הִזְקֵן לֹא הָיָה זְכוֹרֵן שַׁבָּת זָז מִפִּיּו, לְקַח חֶפֶץ טוֹב אֹמֵר זֹו לְשַׁבָּת, כְּלִי חֲדָשׁ אֹמֵר זֹו לְשַׁבָּת (מכילתא הובא ברמב"ן ומנוה"מ).

ז. זְכוֹר אֶת יוֹם הַשַּׁבָּת לְקַדְּשׁוּ, תְּהֵא זֹוּכְרוּ בְּאַחַד בְּשַׁבָּת שָׁאֵם יִתְמַנֶּה לָּהּ מְנָה יְפָה תְּהֵא מִתְקַנּוּ לְשֵׁם שַׁבָּת (מכילתא יתרו).

ח. אָמַר ר' חִיָּא בַר אֲבָא פֻּעַם אַחַת נִתְאַרְחִיתִי אֶצֶל בַּעַל הַבַּיִת בְּלוֹדְקֵיָא וְהֵבִיאוּ לְפָנָיו שְׁלֶחֶן שֶׁל זָהָב מִשׁוּי ט"ז בְּנֵי אָדָם, וְט"ז שְׁלִשְׁלָאוֹת שֶׁל כֶּסֶף קְבוּעוֹת בּוֹ, וְקַעְרוֹת, וְכוֹסוֹת, וְקִיתוּנִיּוֹת, וְצִלוּחִיּוֹת קְבוּעִים בּוֹ, וְעֲלָיו כָּל מִינֵי מֵאֲכָל וְכָל מִינֵי מְגַדִּים וּבְשָׂמִים וְכוּ' אֲמַרְתִּי לוֹ בְּנֵי בְמָה זְכִיתָ לְכָהּ, אָמַר לִי קֶצֶב הַיִּיתִי וּמְכַל בְּהֵמָה שֶׁהִיְתָה נְאֻה אֲמַרְתִּי זֹו תְּהֵא לְשַׁבָּת (שבת קי"ט).

ט. אָמַר הַקָּב"ה לְיִשְׂרָאֵל בְּנֵי לוֹוֹ עָלִי וְקַדְּשׁוּ קִדְּשַׁת הַיּוֹם וְהֶאֱמִינוּ בִּי וְאֲנִי פּוֹרְעַ (ביצה ט"ו).

י. לְעוֹלָם יִשְׁכָּיִם אָדָם לְהוֹצֵאת שַׁבָּת (שבת קי"ז).

יא. לֹא יֵאָכֵל אָדָם בְּעָרֵב שַׁבָּת וְעָרֵב יוֹם טוֹב מִן הַמְּנַחָה וּלְמַעַלָּה כְּדֵי שִׁיכְנֹס לְשַׁבָּת כְּשֶׁהוּא תְּאֻהָ (פסחים צ"ט).

יב. מִשְׁפָּחָה הִיְתָה בִירוּשָׁלַיִם וְקִבְעָה סְעֻדָתָהּ בְּעֵיז שֵׁם וְנִעְקָרָה (גטין ל"ח).

יג. וְאֵם יִשְׁתַּדֵּל בַּיּוֹמֹת הַחֹל לְהִתְנַהֵג בְּקִדְּשַׁת מַחְשָׁבָה, דְּבוּר, וּמַעֲשֵׂה יִהְיֶה נֶקֶל לוֹ וְיִמְצָא עֶזֶר כְּנִגְדּוֹ לְקַנּוֹת תּוֹסְפוֹת קִדְּשַׁת שַׁבָּת עַל גַּר"ן כְּמַעֲשֵׂהוּ בְּחַל כֶּךָ מַעֲשֵׂהוּ בְּשַׁבָּת (פלא יועץ, שבת).

יד. חֲכָמֵי הַגְּמָרָא מְהֵם בְּאֵרוּ מַלְת "זְכוֹר" שֶׁחֵיב אָדָם לְזַכְרוּ מֵאַחַד בְּשַׁבָּת שָׁאֵם נִתְמַנֶּה לוֹ חֵלֶק יְפָה אוֹ מְנָה יְפָה מִזְמִינוּ לְשַׁבָּת, וְאֲמַרוּ עַל שְׂמַאי שֶׁלֹּא הָיָה זְכוֹרֵן שַׁבָּת זָז מִפִּיּו לְקַח חֵלֶק טוֹב אָמַר זֶה לְכַבוֹד שַׁבָּת וְכוּ', כִּי בְּזַכְרוֹנוֹ אוֹתוֹ

תמיד נזכר מעשה בראשית בכל עת ונודה שיש לעולם בורא והוא יתברך צוה אותנו באות הנה, וזה עקר גדול באמונתנו (צידה לדרך לתלמיד ר"י בן הרא"ש).

טו. בספר תולדות יעקב יוסף ר"י פרשת קדושים ר' דמן הראוי כל היום של שבת לבל יסיח דעתו מקדשת ומורא השבת קל וחמר מתפלין, ובספר פרשת בשלח כ' שאסור להסיח דעתו כל יום השבת מקדשת שבת קל וחמר מתפלין שאסור בהסח הדעת, ושבת דפטור מתפלין מטעם דקדשתו הוא יותר מתפלין כל שכן שצריך שלא להסיח כל היום מקדשת שבת עכ"ל.

טז. במנחת שבת סימן ע"ב אות א' כתב על דברי תולדות הנ"ל וז"ל: הגם דשם מייירי בתלמיד חכם הנקרא שבת גם בחל כנ למעין, אך מאד מן הראוי והנכון גם לאנשים פשוטים כערכנו ליתור בכל זה כי החוש יעיד אשר בהסח הדעת ביום השבת ממוראו אפלו בשעה מועט קרוב מאד לבא לידי חלול שבת חס ושלום כגון לידי רבוי דברים, שזהו אסור גמור בשבת, וכן קרוב לבא לידי פסיעות גסות יותר מאמה, ולקנוח בגדיו מאבק ועפר, וטלטול כלים שמלאכתם להתר, פי הידים עסקניות הן ואפלו לומדי תורה נכשלין בכל אלה על ידי הסח דעתם ממורא חלול שבת, לכן מאד מן הראוי בכל מאי דאפשר לבל יסיח אדם דעתו ממורא חלול שבת אפלו על שעה מועטת, עכ"ל.

פרק ה

למוד בהלכות שבת

א. מן הדברים אשר ינעם למוכחים להזהיר ולהעיד בעם עליהם, ולשמר ארחות פריץ במצות השבת על אודות אבות מלאכות ותולדות, פי רבות מהנה נעלמו מעיני רבים אף אין מגיד אף אין משמיע (שערי תשובה לרבינו יונה שער ג' סימן קל"ה).

ב. ומי שלא למד הלכות שבת על בורי פעמים ושלש לא יוכל להמלט שלא יקרה לו חלול שבת הן דאורייתא והן דרבנן, ומהראוי ללמד הלכות שבת בתמידות ואצל רב שיברר לו הכל, ויחזור עליו תמיד עד שיהיה שגור בפיו, אשרי אנוש יעשה זאת ומגין עליו כתרים בפני הפרעניות (יער"ד ח"ב מובא במנחת שבת ע"ב י').

ג. מתחלת התורה ועד סופה אין בה פרשה שנאמר בראשה "ויקהל" אלא אחת, אמר הקב"ה עשה לה קהלות גדולות ודרש לפנייהם ברבים הלכות שבת (מדרש אבכיר, ילקוט ויקהל).

ספורי הזהר

מספר "השבת והזוהר"

מאת האדמו"ר מהאלמין שליט"א, שנת תש"ע

רבי שמעון הציל את רבי יצחק ממלאך המות

ויחיריז ע"ב ריז ע"ב; ריח, ב

רבי יצחק היה יושב יום אחד על פתחו של רבי יהודה והיה עצוב. יצא רבי יהודה ומצא אותו בשער שלו שיהיה יושב ועצוב. אמר לו, מה יום זה משאך ימים?

אמר לו, באתי אליך לבקש ממך שלשה דברים. אחד - שכאשר תאמר דברי תורה ותזכיר מאותם דברים שאני אמרתי, שתאמר אותם בשמי, כדי להזכיר את שמי. ואחד - שתזכה את יוסף בני בתורה. ואחד - שתלך לקברי כל שבעת הימים ותבקש בקשתך עלי.

אמר לו, מנין לך? אמר לו, הרי נשמתו מסתלקת ממני בכל לילה, ולא מאירה לי בחלום כמו שהיתה בתחלה. ועוד, שכאשר אני מתפלל ומגיע לשומע תפלה, אני משגיח בצלמי שבכתל ולא רואה אותו, ואמרתי, הואיל והצלם העבר ולא נראה, שהרי הפרוז יוצא ומכריז, שפגוע (תהלים לט) אף בצלם יתהלך איש - כל זמן שצלם האדם לא יעבר ממנו, יתהלך איש ורוחו עומדת בתוכו. כשהעבר צלם האדם ולא

רבי יצחק הוה יתיב יומא חד אפתחא דרבי יהודה, והוה עציב. נפיק רבי יהודה, אשכחיה לתרעיה, דהוה יתיב ועציב. אמר ליה (צ"ל מה) מאן יומא דין משאך יומין.

אמר ליה, אתינא לגבך, למבעי מינך תלת מלין, חד, דכד תימא מלי דאורייתא, ותדפר מאינן מלין דאנא אמינא, דתימא לון משמי, בגין לאדפרא שמי. וחד דתזכי ליוסף ברי באורייתא. וחד, דתיזיל לקברי כל ז' יומין, ותבעי בעויתך עלי.

אמר ליה מנין לך. אמר ליה, הא נשמתו אסתלקת מיני בכל ליליא, ולא אנהיר לי בחלמא כמה דהוה בקדמיתא. ועוד דכד אנא מצלינא ומטינא לשומע תפלה, אשגחנא בצולמי דילי בכותלא, ולא חמינא ליה. ואמינא דהואיל וצלמא אתעבר ולא אתחזי, דהא כרוזא נפיק וכריז. דכתיב, (תהלים לט) אף בצלם יתהלך איש, כל זמןא דצולמא דבר נש לא יתעבר מניה, יתהלך איש, ורוחיה אתקיימא

בגויה. אתעבר צולמא דבר נש
ולא אתחזי, אתעבר מהאי עלמא.
אמר ליה, ומהכא, דכתיב, (איוב ח)
כי צל ימינו עלי ארץ. אמר ליה, כל
אלין מלין דאת בעי עבידנא. אבל
בעינא מינך (דף ריח ע"א) דבההוא
עלמא, תבריר דוכתאי גבך, כמה
דהוינא בהאי עלמא. בכה רבי יצחק
ואמר, במטו מינך, דלא תתפרש
מנאי כל אלין יומין.

אזלו לגביה דרבי שמעון,
אשכחיה דהוה לעי באורייתא, זקרי
עיניו רבי שמעון, וחמא לרבי יצחק,
וחמא למלאך המות דהיט קמיה,
ורקיד קמיה. קם רבי שמעון, אחיד
בידיה דרבי יצחק. אמר, גוזרנא, מאן
דרגיל למיעל, יעול. ומאן דלא רגיל
למיעאל, לא ייעול. עאלו רבי יצחק
ורבי יהודה, קטיר מלאך המות לבר.
אשגח רבי שמעון, וחמא דעד
כען לא מטא עדנא, דהא עד תמניא
שעתיה דיומא הוה זמנא. אותביה
קמי רבי שמעון, והוה לעי ליה
באורייתא. אמר רבי שמעון לרבי
אלעזר בריה, תיב אכתחא ומה (צ"ל
ומאן) דתחמי, לא תשתעי בהדיה.
ואי יבעי למיעאל הכא, אומי אומאה
דלא ליעול.

אמר רבי שמעון לרבי יצחק,
חמית דיוקנא דאבוך יומא דא, או
לא. דהא תנינן, בשעתא דבר נש
אסתלק מעלמא, אבוי וקריבוי
משתפחין תמן עמיה, וחמא לון

נראה, אז הוא מעבר מהעולם הזה.
אמר לו, ומכאן, שכתוב (איוב ח)
כי צל ימינו עלי ארץ. אמר לו, כל
הדברים הללו שאתה רוצה שאני
אעשה, אבל אבקש ממך, שבאותו
עולם תברר את מקומי אצלך כמו
שהייתי בעולם הזה. בכה רבי יצחק
ואמר, בבקשה ממך שלא תפרד
ממני כל הימים הללו.

הלכו לרבי שמעון, מצאוהו שהיה
יושב ועוסק בתורה. זקף עיניו רבי
שמעון וראה את רבי יצחק, וראה את
מלאך המות שרץ לפניו ורוקד לפניו.
קם רבי שמעון, ואחז ביד רבי יצחק.
אמר, גוזרני שמי שרגיל להכניס -
יכניס, ומי שלא רגיל להכניס - לא
יכניס. נכנסו רבי יצחק ורבי יהודה,
קשר את מלאך המות בחוץ.

התבונן רבי שמעון, וראה שעד
עכשו טרם הגיע זמן, שהרי עד שמנה
שעות של היום היה זמן. הושיבו לפני
רבי שמעון והיה מלמדו בתורה. אמר
רבי שמעון לרבי אלעזר בנו, שב על
הפתח, ומה [וגמי] שתראה אל תדבר
עמו. אם ירצה להכניס לכאן, תשביע
אותו שבועה שלא יכניס.

אמר רבי שמעון לרבי יצחק,
ראית את דמות אביך היום או לא?
שהרי שנינו, בשעה שאדם מסתלק
מן העולם, אביו וקרוביו נמצאים
שם, ורואה אותם ונודע להם, וכל

אותם שִׁיְהִי מְדוּרוֹ עִמָּם שְׂבָאוֹתוֹ
 עוֹלָם בְּדֶרֶגָה אַחַת, כָּלֶם מִתְכַּנְּסִים
 וְנִמְצָאִים עִמוֹ, וְהוֹלְכִים עִם נִשְׁמָתוֹ
 עַד הַמָּקוֹם שֶׁתִּשְׁרָה בְּמִקְוָמָה. אָמַר,
 עַד עֲכָשׁוּ לֹא רָאִיתִי.

בֵּין כֶּף קָם רַבִּי שְׁמַעוֹן וְאָמַר, רַבּוֹן
 הָעוֹלָם, נוֹדַע רַבִּי יִצְחָק אֶצְלָנוּ, וְהוּא
 מֵאוֹתָן שֶׁבַע עֵינַיִם שֶׁל כָּאן. הָרִי
 אַחֲזַתִּי אוֹתוֹ וְתָן לִי. יֵצֵא קוֹל וְאָמַר:
 כִּסָּא אֲדוֹנָנוּ קָרְבָּה בְּכַנְפֵי רַבִּי שְׁמַעוֹן,
 הָרִי הוּא שְׁלָךְ וְעִמָּךְ יָבֵא בְּזִמְנוֹ שֶׁתְּכַנֵּס
 לְשָׂרוֹת בְּכִסְאָךְ. אָמַר רַבִּי שְׁמַעוֹן,
 וְדַאי.

בֵּין כֶּף רָאָה רַבִּי אֶלְעָזָר שֶׁהָיָה
 מִסְתַּלֵּק מִלְאָף הַמּוֹת, וְאָמַר, אֵין גָּזַר
 דִּין בְּמִקְוֹם שְׁמַצוּי רַבִּי שְׁמַעוֹן בַּר
 יוֹחָאי. אָמַר רַבִּי שְׁמַעוֹן לְרַבִּי אֶלְעָזָר
 בְּנוֹ, תְּכַנֵּס לְכָאן וְאַחַז בְּרַבִּי יִצְחָק,
 שֶׁהָרִי רָאִיתִי בּוֹ שֶׁהוּא פּוֹחַד. נְכַנֵּס
 רַבִּי אֶלְעָזָר וְאַחַז בּוֹ, וְרַבִּי שְׁמַעוֹן
 הִחֲזִיר פָּנָיו וְלִמַּד תּוֹרָה.

נִרְדָּם רַבִּי יִצְחָק וְרָאָה אֶת אָבִיו.
 אָמַר לוֹ, בְּנִי, אֲשֶׁרִי חִלְקָךְ בְּעוֹלָם
 הַזֶּה וּבְעוֹלָם הַבָּא, שֶׁהָרִי בֵּין הָעָלִים
 שֶׁל עֵץ הַחַיִּים שֶׁבָּגַן עֵדֶן נִתְּנוֹ [אִתָּה
 יוֹשֵׁב] עֵץ גְּדוֹל וְחִזְק בְּשָׁנֵי עוֹלָמוֹת,
 וְהוּא רַבִּי שְׁמַעוֹן בַּר יוֹחָאי, שֶׁהָרִי הוּא
 אוֹחַז אוֹתָךְ בְּעַנְפוֹ. אֲשֶׁרִי חִלְקָךְ בְּנִי.

אָמַר לוֹ, אָבִא, וּמָה אָנִי שָׁם?
 אָמַר לוֹ, שְׁלֹשָׁה יָמִים הָיוּ שְׁפָסוּ
 הַמִּשְׁךָ בַּעֲמוּד ל

וְאֲשַׁתְּמוּדַע לוֹ, וְכֹל אֵינּוֹן דְּהוּא
 מְדוּרִיה גְּבִייהוּ בַּהוּא עֲלָמָא בְּדֶרְגָּא
 חַד, כְּלָהוּ מִתְכַּנְּשֵׁי וּמִשְׁתַּכְּחֵי עִמִּיה,
 וְאֶזְלִין עִם נִשְׁמָתִיה, עַד אַתְר דְּתִשְׁרִי
 בְּאַתְרֵיה. אָמַר, עַד כְּעַן לֹא חֲמִינָא.

אֲדַהְכִי קָם רַבִּי שְׁמַעוֹן וְאָמַר,
 מֵאִרִי דְּעֲלָמָא, אֲשַׁתְּמוּדַע רַבִּי יִצְחָק
 לְגַבּוֹ, וּמֵאֲנָנוּ שֶׁבַעַה עֵינַיִן דְּהִכָּא
 הוּא. הָא אַחֲזִינָא בֵּיה, וְהֵב לִי. נִפְק
 קָלָא וְאָמַר, כּוּרְסִיָּא (ס"א טְסִיסָה)
 דְּמֵאִרִיה קָרִיבָא בְּגַדְכוּי דְּרַבִּי שְׁמַעוֹן,
 הָא דִּידָךְ הוּא, וְעַפְּךָ תִּיִיתִיה בְּזִימְנָא
 דְּתִיעוּל לְמִשְׁרֵי בְּכוּרְסִיָּךְ. אָמַר רַבִּי
 שְׁמַעוֹן, וְדַאי.

אֲדַהְכִי, חֲמָא רַבִּי אֶלְעָזָר דְּהוּא
 אֶסְתַּלִּיק מִלְאָף הַמּוֹת. וְאָמַר, לִית
 קוּפְטָרָא דְּטִיפְסָא, בְּאַתְר דְּרַבִּי
 שְׁמַעוֹן בֶּן יוֹחָאי שְׁכִיחַ. אָמַר רַבִּי
 שְׁמַעוֹן לְרַבִּי אֶלְעָזָר בְּרִיה, עוּל הִכָּא,
 וְאַחִיד בֵּיה בְּרַבִּי יִצְחָק, דְּהָא חֲמִינָא
 בֵּיה דְּמִסְתַּפֵּי. עָאֵל רַבִּי אֶלְעָזָר,
 וְאַחִיד בֵּיה. וְרַבִּי שְׁמַעוֹן אֶהְדַּר
 אֲנַפִּיה וְלַעֵי בְּאוּרִיָּתָא.

גַּיִים רַבִּי יִצְחָק, וְחֲמָא לְאָבוּי.
 אָמַר לִיה, בְּרִי, זַכָּאָה חוּלְקָךְ בְּעֲלָמָא
 דִּין וּבְעֲלָמָא דְאַתִּי. דְּהָא בֵּין טְרַפֵּי
 אֵילָנָא דְחַיִּי דְּגִנְתָּא דְּעֵדֶן, אִתִּיהִיב
 (אֵת יְתִיב) אֵילָנָא רַבָּא וְתַקִּיף בְּתֵרִין
 עֲלָמִין, רַבִּי שְׁמַעוֹן בֶּן יוֹחָאי הוּא.
 דְּהָא הוּא אַחִיד לָךְ בְּעַנְפוֹי, זַכָּאָה
 חוּלְקָךְ בְּרִי.

אָמַר לִיה אָבִא, וּמָה אָנָּא הָתָם.
 אָמַר לִיה, תְּלַת יוֹמִין הוּוּ דְּחִפּוֹ אֲדָרָא

זוהר
 השבת

בפתחו ונתפון בענינה כבר הודה בחדוש העולם וכדיעת הבורא והשגחתו וגם בנבואה והאמין בכל פנות התורה עכ"ל. והוא לו טובה גם בעולם הבא (עוד צ"ו מב הישר פרק י"ד).

טו. מבאר בזהר הקדוש תרומה שיקנה המזוזות בשכר שלם ולא יקפיד כלל כדי להעביר רוח הטמאה והקלפה ויתן כל שמבקשין ממנו פעם ראשונה (חרדים בהקדמה תנאי י"ז, אגד"פ אות קצ"ט).

טז. בענין ברפת שהחיינו ינהג כשכבר נכנס בפעל ודר בו ואחר שנקבעו המזוזות ילבש בגד חדש ששמת בו ויברך שהחיינו (עין אורח חיים רכ"ג, ס"ג, מ"ב ובה"ל מ"א סק"ו, חת"ס אר"ח קנ"ו רעק"א על רכ"ג ס"ג, כה"ח סק"ל, דברי יואל בראשית דף כ"ז, והמברך בלי בגד חדש, יש לו על מה לסמך).

יז. סדר לפני הכניסה, יקחו לכל הפחות ג' אנשים שטבלו באותו יום לומר צ"א פעמים ויהי נעם עד גמירא. וב' פעמים אורך ימים. ובכל הדר יאמרו חלק. וחמשה אנשים שיאמרו כל אחד חמש אחר מחמשה חומשי תורה, ולחלקו לכל החדרים שבכל אחד יאמרו קצת (שו"ת אבנ"צ יורה דעה מ"ד, בשם זקנו בעל השמח משה זצ"ל).

יח. גם יתדרו שנכרי או נכרית ישנו בהדירה לילה אחת טרם נכנסין לדור בה.

יט. יכנסו בה לדור ערב שבת קודש או ליל ששי, ובדאי אפשר אז יכניס בעל הבית לשם לחם, קמח, שמן זית, דבש, מלח, חמין, קפה (אבות דרבי נתן פרק כ' משנה שכיר יורה דעה רט"ז, ובדברי יחזקאל בסופו). גם יכניסו ספין של שבת קודש (עין בראשית רבה צ"ט ו', וספר עתרת חיים פלאגי סימן כ"ד בשם סה"מ).

כ. גם יכניס בהדירה חפץ חשוב שצריך שמירה דחם עלה שלא יגנוב (עין רמב"ם הלכות מלקים פרק ז הלכה י"ג על פי ירושלמי סוטה פרק ח הלכה ד).

כא. זמן כניסה לא א-ג-ה בחדש, ולא ב-ד בשבוע (יו"ד קע"ט, ודר"ת ס"ק י"ד, פרי האדמה חלק א' הלכות דעות ה"ח, אבות דרבי נתן פ"ד, משנה שכיר יורה דעה ר"י, דברי יחזקאל בסופו).

כא. זמן כניסה לדירה, לפי השבט מוסר:

בספר הקדוש שבט מוסר פרק ל"א סימן ח' וזה לשונו: כתב בסוף ספר ארחות צדיקים: הרוצה לפע ממקום למקום או מבית לבית לדור - אלו ימים המשרך להלן עמוד לב

בְּעִיר קְרֵאקָא

ספור בהמשכים משני בעלי תשובה בעיר קראקא

בצל המות

עברו ימים אחדים, ומצבו של החולה הורע מאד, צל המות כבר היה פרוש על פניו. הוא שכב במטתו כשכלו פקעת אחת של צער ויסורים, וכך הזמן לא הפסיק לבכות ולקונן, מתוך הזיות וסייטים על מלאכי חבלה לאין ספור הממלאים את כל חלל החדר, שפודים ארזים שלופים בידיהם, והם מחכים בחוסר סבלנות לרגע של יציאת הנשמה...

אנשי ה"חברה קדישא", שהבהלו למטתו, לא יכלו לחזות בענויי הנפש הנוראים של הגוסס, והם שוב הזעיקו את הרב בעל "מגלה עמקות", אוילי יעלה בידו להשקיט את רוחו ולסלק מעליו את סייטי הגיהנם.

"רבי... פלט בעל התשובה הגוסס, בסננו את המלים בקשי רב מתוך שפתי המכחילות, כשדמעותיו זורמות ושוטפות את פניו הצהבים כדונג, "רבי... לבי מתפוצץ מאימה, ואף לרגע לא מרפה ממני הפחד שמה לא נתקבלה תשובתי בשמים! ואזי אוי ואבוי לנשמת החוטאת ואני אנה אני בא? הרי לעולם לא אצא מהגיהנם! אהיה אבוד בכף הקלע ובענויי התנפת לנצח נצחים!..."

לבו של הרב בעל "מגלה עמקות" נשבר בקרבו למראה הסייטים הקשים הפוקדים את החולה, והוא שלח לקרא לבעל התשובה השני ופקד עליו למסור את מגלת הקלף לידי הגוסס, שיקח אותה אתו אל הקבר... ואילו על הגוסס הנוטה למות צוה לתת תקיעת כף לשפתו, ולהבטיח לו שלאחר מותו יבוא אליו בחלום וימסר לו דיוח מלא ומפורט על כל מה שארע לו מהרגע של יציאת נשמתו ועד שהגיע למקום מנוחתו.

שמע בעל התשובה השני בקול הרב, ומסר את מגלת הקלף לידי חברו הגוסס. כתמונה לכך נתן לו הגוסס תקיעת כף, שמיד כשיגיע למנוחתו, יבוא אליו בחלום וימסר לו בפורטרוט כל מה שהתרחש אתו בעולם האמת.

רק אז נרָגע בַּעַל הַתְּשׁוּבָה הַנוֹטֶה לְמוֹת, וְכַעֲבוֹר יוֹם נוֹסֵף הוֹצִיא אֶת נְשָׁמְתוֹ מִתּוֹךְ שְׁלוֹה מְלֶאכָה, כְּשֶׁעַל פְּנָיו נְסוּף חֵיוֹן רָחֵב שֶׁל קִדְשָׁה וּשְׂבִיעוֹת רָצוֹן, כְּמִתּוֹךְ חַוְיָה שֶׁל תַּעֲנוּג רּוּחַנִי עֲלָאֵי הַנְּשֻׁבָּה מֵהַשְּׂגָת אָנוּשׁ...

הַהֲלוּיָה נִעְרְכָה בְּרַב עִם, הָרַב שֶׁלַח אֶת הַשְּׁמֵשׁ לְכָל בֵּיתֵי הַכְּנֶסֶת לְהַכְרִיז עַל בְּטוּל מְלֶאכָה. כָּל הַחֲנִיּוֹת וּבֵיתֵי הַמְּסַחֵר נִסְגְּרוּ, וְכָל תּוֹשְׁבֵי הָעִיר, מִנְּעַר וְעַד זָקֵן, מֵהָאִישׁ הַפְּשׁוּט וְעַד פְּרִנְסֵי הַצְּבּוֹר, נָהָרוּ לְהַלְלוּהָ כְּדֵי לְחַלֵּק לְבַעַל הַתְּשׁוּבָה אֶת הַכְּבוֹד הָאֲחֵרוֹן.

הַמוֹנִים הִצְטוּפְפוּ בְּבֵית הַקְּבָרוֹת, וְהָאָרוֹן הִטְמִן בְּקִבְרֵי, כְּשֶׁבִידֵי הַנֶּפֶטָר מְגַלֵּת הַקְּלָף לְבֵית דִּין שֶׁל מַעֲלָה.

בַּעַל "מְגַלֵּה עֲמֻקּוֹת" הַשְּׁמִיעַ דְּבָרֵי הַסֵּפֶד נִרְגָּשִׁים בְּקוֹל חוֹצֵב לְהַבּוֹת אִישׁ שֶׁהִרְטִיט אֶת הַלְּבָבוֹת, וְכָל הַקְּהָל פָּרַץ בְּבִכּוּי.

בְּדְבָרָיו גּוֹלֵל הָרַב אֶת פְּרִשְׁת הָעֲנוּיִים וְהַסְּגוּפִים הַנּוֹרְאִים שֶׁהַנֶּפֶטָר קָבַל עַל עֲצָמוֹ בְּאַהֲבָה וּבְרָצוֹן כְּדֵי לְכַפֵּר עַל חֲטָאָיו וּלְטַהֵר וּלְזַכֵּךְ אֶת נְשָׁמְתוֹ מִכָּל סִיג וּפְגָם.

"צֵאוּ וּרְאוּ מַה גָּדוֹל כָּחָה שֶׁל תְּשׁוּבָה, שֶׁהִיא מַגְעֶת עַד כֶּסֶף הַכְּבוֹד!" פָּנָה הָרַב אֶל הַנְּאָסְפִים. "אֲפֹלוּ הַחוּטָא הַגָּדוֹל בְּיֹתֵר, שֶׁדוֹמָה שְׂאִין לוֹ תַקְנָה כְּלָל, גַּם הוּא יָכוֹל לַעֲשׂוֹת תְּשׁוּבָה כָּל זְמַן שֶׁהִנְשָׂמָה בְּקִרְבּוֹ, וּלְהַגִּיעַ לְעוֹלָם הַבָּא נְקִי מִכָּל חֲטָא וְעוֹנוֹן!"

וְהוּא סִיֵּם אֶת הַהֶסֶפֶד בְּהִרְעִימוֹ בְּקוֹל אֲדִיר, כְּשֶׁמִּבְּטוּ מִפְּנֵה כְּלַפֵּי מַעֲלָה: "פָּנּוּ מִקּוֹם! פָּרְצוּ דְרָךְ! צְדִיק גָּדוֹל מַגִּיעַ עִתָּה לְמִנּוּחָתוֹ! נִשְׂמָה שֶׁל פֶּז וּסְנִפְרִים עוֹלָה וְחוֹזְרֵת לְמִקּוֹר מַחְצַבְתָּהּ, זָכָה וְטָהוֹרָה בְּדִיּוּק כְּפִי שֶׁהִיָּתָה בְּעֵת יְרִידָתָה לְעוֹלָם!"

בְּמִשְׁךְ יְמֵי הַשְּׂבָעָה בָּא הָרַב וְעִמּוֹ נִכְבְּדֵי הָעֵדָה לְהִתְפַּלֵּל בְּבֵית בּוֹ הוֹצִיא בַּעַל הַתְּשׁוּבָה אֶת נְשָׁמְתוֹ, וּלְנַחֵם אֶת הָאֱלֻמָּנָה וְהִיתוּמִים. הַחֲדָר הֵצֵר וְכָל הַחֲצֵר הָיוּ צָרִים מְלֶהֱכִיל אֶת כָּל הַבָּאִים, וְהִתְפַּלּוֹת נִעְרְכוּ בְּרִגְשׁ רַב. לְאַחַר הַתְּפִלוֹת לָמַד הָרַב פָּרָק מְשֻׁנִּיּוֹת יַחַד עִם כָּל הַקְּהָל לְעֵלוּי נְשָׁמַת הַנֶּפֶטָר, וּבְמִשְׁךְ כָּל הַיּוֹם הָמָה הַמְּקוֹם מִמְּבַקְרִים מִכָּל הָעִיר וְהַסְּבִיבָה שֶׁהִפְגִּינוּ אֶת אֲהַדָּתָם וְהוֹקְרָתָם לְמִנּוּחַ.

(המשך יבוא בעז"ה)

סֵפֶר מִזְבֵּחַ הַרְבִּים כְּהִלְכָתָהּ

מאת האדמו"ר מהאלמין שליט"א, שְׁנַת תש"ס
גודל מעלת שְׁכַר המִזְבֵּחַ אֶת הַרְבִּים
מש"ס, זוהר הקדוש ספרי קבלה ומדור־שׁיים, ספרי מוסר ועוד, ובכלל זה מי שְׁמַדְפִּים ספריים לְהַזְהיר אֶת
הַרְבִּים, או שְׁנוֹתוֹן כְּסֵף לְהַדְפִּים

פֶּרֶק ג

א. אל יאמרו האומרים שאנו פונים אליהם שיקחו חלק בפעילות להצלת העם, מה לנו ולכל הדבר הזה שאתם מבקשים מאתנו להשתדל לטרוח להתאמץ ולייגע עצמינו לפנות אל העשירים שידבו לבם וירימו ידם לרומם ולפאר את בית אלקינו העם אשר בחר בו, זוהי דרישה מדי גדולה, קרבן מדי גדול מאתנו, כי זוהי השפלה מאד גדולה להתבזות בזה שנדפוק על פתחי הנדיבים בעם, ומנת חלקינו תהיה אך ורק השפלות ובזיונות ותו לא, כי בקל ידחו אותנו מפתח ביתם בדחי אחר דחי בתירוצים שונים ובמשאות שוא ומדוחים למיניהם, א"כ מה לנו ומי אנו כי נכנס בעובי הקורה בזמן שיודעים אנו שלא נועיל כלום במעשינו.

ב. אחים יקרים: על הטענה שמנת חלקכם יהיה שפלות ובזיונות, האם גדולים אנו מאברהם אבינו עליו השלום אבי האומה שמסר נפשו עבור כבוד השם יתברך בסבלו בזיונות והשפלות כמו שכתב הרמב"ם בספרו (מורה נבוכים, חלק ג, פרק כט). וזה לשונו:

איך ספק אצלי שהוא (אברהם אבינו) עליו השלום כאשר חלק על דעת בני אדם כולם "שהיו מקללים ומגנים ומבזים אותו" התועים ההם, וכאשר סבל הכל בעבור השם, וכן הדין לעשות לכבודו, עד כאן לשונו. דהיינו שלמרות הקללות הגינויים והבזיונות לא מנע עצמו מפעולותיו להודיע לכל באי עולם שהשם ברא העולם ומלואו ומנהיג את העולם כולו בהשגחה פרטית, ופרטי פרטית ומסיק הרמב"ם מזה, שמן הדין הוא לעשות כן. דהיינו שעל פי הדין וההלכה עלינו לסבול בזיונות למען היהדות ולא נמנע מפעילותינו ועשייתנו בגלל הדבר הזה.

המשך יבא

המשך 'סיפורי הזוהר' מעמוד כה
 דְּמִשְׁכָּבָךְ, וְתִקְיֵנוּ לָךְ פּוֹיִן פְּתִיחוֹ,
 לְאַנְהָרָא לָךְ מְאַרְבַּע סְטְרִין דְּעֵלְמָא,
 וְאַנָּא חֲמִינָא דּוֹכְתִיךָ וְחַדְיָנָא,
 דְּאִמְיָנָא זְכָאָה חוֹלְקָךְ בְּרִי. בַּר דְּעַד
 פְּעוּ, בְּרַךְ לֹא זְכִי בְּאוֹרֵייתָא.

וְהָא הִשְׁתָּא הוּי זְמִינִין לְמִיתֵי
 גְבַךְ, תְּרִיסַר צְדִיקָא דְחַבְרֵינָא, וְעַד
 דְּהוּינָא נְפָקִי, אֲתַעַר קָלָא בְּכָלְהוּ
 עֲלָמִין, מְאֵן חַבְרִין (ס"א שְׁבִילִין) דְּקֵיִמִין
 הָכָא, אֲתַעַטְרוּ, בְּגִינֵיהּ דְּרַבִּי שְׁמַעוֹן.
 שְׁאֲלַתָּא שְׂאִיל, וְאַתֵּייהִיב לִיהּ.

וְלֹא דָא בְּלַחְדוּדֵי, דְּהָא שְׁבַעִין
 דּוֹכְתֵי מְתַעַטְרִין הָכָא דִּלְיָהּ. וְכַל
 דּוֹכְתָא וְדוֹכְתָא, פְּתַחֲחִין פְּתִיחוֹ
 לְשַׁבְעִין עֲלָמִין. וְכַל עֲלָמָא וְעֵלְמָא
 אֲתַפְתַּח לְשַׁבְעִין וְהִיטִין. וְכַל רְהִיטָא
 וְרְהִיטָא, אֲתַפְתַּח לְשַׁבְעִין פְּתִיחוֹ
 עֲלָיִין. וּמִתְמַן אֲתַפְתַּחוּ אֲרַחֲחִין
 לְעִתִּיקָא סְתִימָאָה דְּכָלָא, לְמַחְמֵי
 בְּהוּא נְעִימוּתָא עֲלָאָה דְּנְהָרָא,
 וּמְהֵנִיא לְכָלָא. כְּמָה דְּאֵתְ אָמַר, (תהלים
 כז) לַחֲזוֹת בְּנוֹעַם ה' וּלְבַקֵּר בְּהִיכְלוֹ.
 מֵהוּ וּלְבַקֵּר בְּהִיכְלוֹ. הֵינּוּ דְכְתִיב,
 (במדבר יב) בְּכָל בֵּיתִי נֶאֱמָן הוּא.

אָמַר לִיָּהּ, אַבָּא, כְּמָה זְמַנָּא יְהִיבו
 לִי בְּהָאֵי עֲלָמָא, אָמַר לִיָּהּ, לִית לִי
 רְשׁוּתָא וְלֹא מוֹדְעֵי לִיָּהּ לְבַר נֶשׁ. אַבְל
 בְּהַלּוּלָא רַבָּא דְּרַבִּי שְׁמַעוֹן, תְּהָא
 מְתַקֵּן פְּתוּרִיָּה. כְּמָה דְּאֵתְ אָמַר,
 (שיר השירים ג) צִאנָּה וּרְאִינָה בְּנוֹת צִיּוֹן
 בְּפִלְךָ שְׁלֵמָה בְּעֵטְרָה שְׁעֵטְרָה לוֹ
 אָמוּ בְיוֹם חֲתַנְתּוּ וּבְיוֹם שְׁמַחַת לְבוֹ.

אֶת חֲדַר מִשְׁכָּבְךָ, וְתִקְיֵנוּ לָךְ חֲלוֹנוֹת
 פְּתוּחִים לְהָאִיר לָךְ מְאַרְבַּעַת צְדָדֵי
 הָעוֹלָם, וְאַנִּי רְאִיתִי מְקוֹמָךְ וְשְׁמַחְתִּי,
 שְׁאֲמַרְתִּי אֲשֶׁרִי חֲלָקָךְ בְּנִי, מַחוּץ לָךְ
 שְׁעַד עֲכָשׁוּ לֹא זָכָה בְּנֶךְ בַּתּוֹרָה.

וְהָרִי עֲכָשׁוּ הָיוּ עֲתִידִים לְבֹא
 אֵלֶיךָ שְׁנַיִם עָשָׂר צְדִיקִים מִהַחֲבָרִים,
 וְעַד שֶׁהָיוּ יוֹצְאִים הַתְּעוֹרָר קוֹל
 בְּכָל הָעוֹלָמוֹת: מִי הֵם הַחֲבָרִים
 [הַשְּׁבִילִים] שְׁעוֹמְדִים כָּאן? הַתְּעַטְרוּ
 בְּשִׁבְלֵי רַבִּי שְׁמַעוֹן, בְּקֶשֶׁה בְּקֶשֶׁה
 וְנִתְּנָה לוֹ.

וְלֹא זֶה לְבַדּוֹ, שֶׁהָרִי שְׁבַעִים
 מְקוֹמוֹת מְתַעַטְרִים כָּאן בְּשִׁבְלֵי, וּבְכָל
 מְקוֹם וּמְקוֹם פְּתוּחִים פְּתַחֲחִים
 לְשַׁבְעִים עוֹלָמוֹת, וְכַל עוֹלָם וְעוֹלָם
 נִפְתַּח לְשַׁבְעִים רְצִים, וְכַל רֶץ וְרֶץ
 נִפְתַּח לְשַׁבְעִים כְּתָרִים עֲלִיוֹנִים,
 וּמִשָּׁם נִפְתַּחוּ דְרָכִים לְעִתִּיק, נִסְתַּר
 הַכֹּל, לְרֹאוֹת בְּאוֹתָהּ נְעִימוּת עֲלִיוֹנָה
 שְׁמֵאִירָה וּמְהַנֵּה לְכָל, כְּמוֹ שְׁנֶאֱמַר
 (תהלים פז) לַחֲזוֹת בְּנוֹעַם ה' וּלְבַקֵּר
 בְּהִיכְלוֹ. מֵה זֶה וּלְבַקֵּר בְּהִיכְלוֹ? הֵינּוּ
 שְׁכַתוֹב (במדבר יב) בְּכָל בֵּיתִי נֶאֱמָן הוּא.

אָמַר לוֹ, אַבָּא, כְּמָה זְמַן נִתְּנוּ
 לִי בְּעוֹלָם הַזֶּה? אָמַר לוֹ, אִין רְשׁוּת
 וְלֹא מוֹדְעִים לְאַדָּם, אַבְל בְּהַלּוּלָא
 הַגְּדוֹלָה שֶׁל רַבִּי שְׁמַעוֹן תְּהִיָּה עוֹרָךְ
 שְׁלַחְנוּ, כְּמוֹ שְׁנֶאֱמַר צִאנָּה וּרְאִינָה
 בְּנוֹת צִיּוֹן בְּפִלְךָ שְׁלֵמָה בְּעֵטְרָה
 שְׁעֵטְרָה לוֹ אָמוּ בְיוֹם חֲתַנְתּוּ וּבְיוֹם
 שְׁמַחַת לְבוֹ.

המשך בעמוד לב

אגרות הזהר

בו נקבצו חלק ממכתבי ברכה עדיד וחזק שנתקבלו במערכת מפעל הזהר העולמי מהתרשמויות של גדולי וחכמי דורנו ובני תורה נכבדים לומדי זהר הקדוש ותכנון אור מבייק על התועלת הגדולה של התעוררות בלמוד ספר הזהר הקדוש בכל קצוות תבל לזקנים עם נערים

בסייעתא דשמיא, יום ג' לסדר "ואלה המשפטים אשר תשים לפניהם" - כ"ה שבט יומא דהילולא דמרנא האדמו"ר רבי ישראל סלנטר זצוקללה"ה.

לכבוד הגאון הצדיק האדמו"ר מהאלמין שליט"א.

אחר דרישת שלומו הטוב, בטרום אעלה על הכתב מלים מזעיר, אמרתי ללבי לא עת לחשות עתה, וכמאמר הרשב"י עליו השלום בהקדמה לאדרא, עת לעשות לה' הפרו תורתך.

וכידוע דברי קדשו של בעל ההילולא. [הגאון רבי ישראל סלנטר ז"ע], דבדורנו אנו אין אפשרות להיות צדיק נסתר דהעקר הוא זכוי הרבים, ואפילו על חשבון עליות רוחניות. ואדרבה, ידוע מאמר הגאון העצום מרנא דראשי הישיבות מורנו הרב רבי שמעון יודא הכהן שקאפ זצוקללה"ה, דכל עליתו הרוחנית היתה על ידי שנתן מעשר מזמנו לאחרים - מעשר רוחני - וכנראה שגם בזה מבטח עשר בשביל שתתעשר, כמובא בהקדמה לספרו שערי ישר עין שם. וכבר למעלה בקודש מובא על הקדוש רבי שמעון לביא זיע"א, בעל פתם פז ומחבר השיר בר יוחאי הידוע, שבדרך הלוכו לארץ ישראל להתעלות בקדשתה, עבר בקהלת טריפולי ומצאם נבוכים ללא מורה רוחני, גנז את רצונו הקדוש ונשאר שם ללמדם תורה ומצוות, ושם נגנז ארון הקדש.

אשר על פו, כעת יאמר ליהודא וישראל, אזור כגבר והחלץ חושים, כי לא עת מחשים.

בעת אשר קול דודי דופק בגעגועים, הוא קודשא בריך הוא, להעלות מבור את השכינה הקדושה אשר היא בגלות עתה עם כנסת ישראל. יהיו לרצון אמרי פי בעזרת צורי וגואלי.

המשך המכתב בחוברת הבאה

בְּחֶדֶשׁ הֵם טוֹבִים ב' בְּחֶדֶשׁ או' ד' או' ט' או' י"א מ"ו ט"ז, י"ט כ"א, כ"ז, כ"ט בְּחֶדֶשׁ. אָבֵל יוֹם א' וְג' וְכ"ה בְּחֶדֶשׁ אֵינָם טוֹבִים וְשׁוֹמֵר נַפְשׁוֹ יִרְחַק מֵהֶם, עַבְ"ל.

כב. הַמְקוֹר לְעֲשׂוֹת חֲנֻכַּת הַבַּיִת בְּזֵהָר הַקְּדוּשׁ וּמְדַרְשִׁים (זוה"ק ו'קרא ג'; תנחומא בראשית ב'; שאילתות ריש בראשית).

כג. יַעֲשֶׂה הַסְּעוּדָה בְּלִי כְּלִי זָמֵר וּבְלִי חֲזֵנוֹת, רַק נְגִינָה בְּפֶה. וְתַלְמִידֵי חֲכָמִים יֹאמְרוּ דְבָרֵי תוֹרָה וְגַם שִׁירוֹת וְתַשְׁבְּחוֹת. וְהַבְּעַל בֵּית יוֹדֵה לְהַקְבִּ"ה עַל שְׂזֻכָּהוּ בְּחֶסֶד זֶה. או' שְׂיֹאמֵר לְתַלְמִיד חֶכֶם אֶחָד שְׂיֹאמֵר בְּשְׁלִיחוֹתוֹ (עין יש"ש בְּבֹא קַמָּא פ"ז סימן ל"ז; שו"ת חזת יאיר סימן ע', שו"ת תוֹרָה לְשִׁמְהָ סִימָן תפ"ד).

כד. בְּעַל הַבַּיִת יַעֲשֶׂה אֵז צְדָקָה וּבְעֶקֶר לְחִזּוֹק תוֹרָה וְתַלְמִידֵי חֲכָמִים עֲנִיִּים. וְעָלִיו נֹאמֵר אֲשֶׁרִי בּוֹנֵה בֵּיתוֹ בְּצַדִּיק (סוף סֵפֶר יִמְצֵא חַיִּים לְבַעַל כֶּף הַחַיִּים הַקְּדוּמוֹן. תוֹרָה לְשִׁמְהָ שָׁם וְאַחֲרוֹנִים) וּמוֹעֲלַת הַרְבֵּה לְהַנְצִל מֵעֵין הָרַע (עין מְעִיל צְדָקָה תתמ"ד לְבַעַל שֶׁבֶט מוֹסֵר וּרִיקָאנְטִי שׁוֹפְטִים, וּסְגִלוֹ"י מַע' ב' אוֹת י"ט).

כה. מְזַמְרִים בְּסְעוּדָה מְזַמֵּר שִׁיר חֲנֻכַּת (תהלים ל'), אוֹרָה (שָׁם קי"א), אֲשֶׁרִי אִישׁ יִרָא (שָׁם קי"ב). עֵינִי בְּפַסְיֻקְתָּא רַבְתִּי סוֹף פ"ב. וּבְשׁוֹת יָד הַלְוִי אוֹרַח חַיִּים ל"ח.

כו. בְּעַת הַחֲנוּךְ יֹאמֵר הַתְּפִלָּה עַל עַצְמוֹ וּמִשְׁפַּחְתּוֹ שְׂיִזְכּוּ לְקִיָּם תוֹרָה וּמִצְוֹת וּמַעֲשִׂים טוֹבִים מִתּוֹךְ עֵשֶׂר וְאֲשֶׁר בְּרִיאוֹת וְחַיִּים טוֹבִים (שֶׁבֶט מוֹסֵר פ"כ. עין חֶתֶם סוֹפֵר יוֹרָה דְּעָה קל"ח, תוֹרָה לְשִׁמְהָ תפ"ד).

המשך 'סיפורי הזוהר' מעמוד ל

בֵּין כֶּף הַתְּעוֹרָר רַבִּי יִצְחָק, וְהָיָה צוֹחֵק וּפְנִיּוֹ מֵאִירִים. רָאָה רַבִּי שְׂמַעוֹן, וְהִסְתַּכַּל בְּפָנָיו. אָמַר לוֹ, דָּבָר חֲדָשׁ שְׂמַעְתָּ? אָמַר לוֹ, וְדַאי. אָמַר לוֹ. הַשְׂתַּטַּח לְפָנַי רַבִּי שְׂמַעוֹן.

לְמַדְנָה, מֵאוֹתוֹ יוֹם הָיָה רַבִּי יִצְחָק אוֹחֵז אֶת בְּנוֹ בְּיָדוֹ וּמְלַמֵּד אוֹתוֹ תוֹרָה, וְלֹא הָיָה עוֹזֵב אוֹתוֹ. כְּשֶׁהָיָה נִכְנָס לְפָנָי רַבִּי שְׂמַעוֹן, הוֹשִׁיב אֶת בְּנוֹ בְּחוּץ, וַיֵּשֶׁב לְפָנָי רַבִּי שְׂמַעוֹן, וְהָיָה קוֹרֵא לְפָנָיו, (ישעיה לח) ה' עֲשֵׂקָה לִי עַרְבֵנִי.

אֲדַהְכִּי אֶתְעַר רַבִּי יִצְחָק, וְהָיָה חַיִּי, וְאִנְפוּי נְהִירִין. חֲמָא רַבִּי שְׂמַעוֹן, וְאִסְתַּכַּל בְּאִנְפוּי. אָמַר לִיה, מַלְה נְחֲדַתָּא שְׂמַעְתָּא. אָמַר לִיה, וְדַאי. סַח לִיה, אֲשֶׁתַּטַּח קַמִּיה דְּרַבִּי שְׂמַעוֹן.

תֵּאנָא, מַהֲהוּא יוֹמָא, הָוָה (דף ריח ע"ב) רַבִּי יִצְחָק אֶחָד לְבָרִיה בִּידֵיה, וְלַעֲוִי לִיה בְּאוֹרֵייתָא, וְלֹא הָוָה שְׂבָקִיה. כִּד הָוָה עָאל קַמִּיה דְּרַבִּי שְׂמַעוֹן, אוֹתְבִיה לְבָרִיה לְבָר, וַיִּתִּיב קַמִּיה דְּרַבִּי שְׂמַעוֹן, וְהָוָה קָרִי קַמִּיה (ישעיה לח) ה' עֲשֵׂקָה לִי עַרְבֵנִי.